

ARCHA

Zpravodaj o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Představujeme: Instruktori Brno

Naši hasiči ve Francii: plno úspěchů

Rozhovor s Lucií Juříkovou

Škola o prázdninách

Foto archiv Junáka (nahore) a František Fráňa, Sdružení Radost (dole)

Prázdninový čas je časem, který se v české společnosti odjakživa točí kolem dětí – neexistuje jiné období v roce, ve kterém by rodiče, kolektivy dospělých, táboroví vedoucí, učitelé všech typů škol věnovali nezměrné úsilí vymýšlení rozmanitých kratochvílí pro ratolesti a děti školou povinné, ale i ty mladší. Prázdniny mají být obdobím, kdy se děti a mládež soustředí na jiné aktivity, než je psaní domácích úkolů, učení na testy a zkoušení.

Přesto je dobrou tradicí českých volnočasových sdružení, včetně Prázdninové školy Lipnice, o. s. využít i dobu letních prázdnin k tomu, aby se děti zábavnou formou něco podstatného naučily. Nezáleží na tom, jestli tou výslednou zkušeností je schopnost vařit, slézat skály, zakládat táborový oheň, nebo si naopak osvojit dovednosti, jako je práce v kolektivu, občanská zodpovědnost nebo schopnost postarat se o kamaráda v nouzi, či dokonce v kritické situaci.

Prázdninová škola Lipnice již téměř čtyřicet let zdokonaluje postupy zážitkové pedagogiky, které potom úspěšně využívá při realizaci více než dvou stovek kurzů ročně.

Tyto kurzy nejsou zaměřeny jen na děti a mládež, přesto mají velký význam v rozvoji a sebezdokonalování převážně těch, kteří pak volný čas dětí mají na starosti – tedy jejich učitelů, vedoucích, lektorů.

Prázdninová škola Lipnice tak nabízí zcela jiný způsob, jak se soustředit na zdokonalování postupů, které jsou pak uplatnitelné v praktickém životě. A dodává také zcela nový význam pojmu prázdniny, kdy většina kurzů probíhá.

To jsem ale trochu odbočil... Vráťme-li se zpátky k titulku, můžeme zobecnit, že děti, které letos prožily část svého letního volna díky přepestře nabídce rozličných volnočasových sdružení, udělaly nejspíš jenom dobře. Aniž si to příliš připouštěly, učily se – daleko od školních lavic, matematických výpočtů a pravopisných diktátů – svým způsobem dál. Ať už do jejich „domácích úkolů“ plápolaly plameny táborových ohňů, stříkaly pršky od vodáckých pádel nebo cinkaly slaňovací osmy a karabiny připnuté k horolezeckým úvazům.

Pavel Bednařík,

Prázdninová škola Lipnice

Zpravodaj ČRDM o výchově a využití volného času dětí a mládeže

Registrace

Ministerstvem

kultury: MK ČR 8135

Tematická skupina 13/A8,

ISSN 1212 – 5016

Podávání novinových zásilek
povoleno Českou poštou, s.p.,
odštěpný závod Přeprava,
č.j. 1259 / 99

ze dne 29. 3. 1999

Redakce:

Jiří Majer – vedoucí redaktor

Adresa redakce:

Česká rada dětí a mládeže,
Senovážné náměstí 977/24,
116 47 Praha 1

tel.: 211 222 870

e-mail: archa@crdm.cz

IČO: 68379439

Sazba a lito

Michala K. Rocmanová,
akad. mal.

Tiskne REFOS, Praha

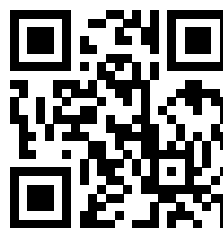
Fotografie z archivu ČRDM
a jejích členských sdružení.

Toto číslo vyšlo
v říjnu 2013.

Foto na titulní straně
archiv Bány Bočkové, TOM
Světlušky

Zpravodaj Archa je nekomerční
tiskovinou, která není určena
k prodeji.

Podrobné informace
ke zpravodaji Archa lze nalézt
na internetové adrese
archa.crdm.cz

Čtyřikrát od tomíků...

Rafting v Babiččině údolí, zdokonalování celých sad originálních a vtipných společenských her, brigáda v Oparenském mlýně, indiáni na prériích u Chotěvic... Vězte, že letní činnost Asociace TOM byla daleko pestřejší, než napovídá její ochutnávka v tomto čísle Archy...

V Babiččině údolí řádili Lotři na dobré Cestě

Údolí Úpy v Ratibořicích ožilo v sobotu 20. 7. 2013 jedinečnou akcí. Hendikepované děti z Občanského sdružení Cesta pokořily řeku Úpu. Ve vodácké výbavě, na raftu vyrazili se svými kamarády z vodáckého oddílu Lotři na dlouho očekávanou plavbu. „Nečekal jsem, že na klidné procházce Babiččiným údolím zažiju něco tak neobvyklého. Radost a odvaha hendikepovaných dětí mě úplně dostala. Jsem zdravý a nikdy jsem na raftu neseděl, a tak mě dost zarazilo, že i děvče z invalidního vozíku se s úsměvem chystá sjet Úpu,“ říká překvapeně jeden z přihlížejících. Zatímco hronovští vodáci nafukovali rafty, měli i klienti z Občanského sdružení Cesta plné ruce práce. S nadšením si oblékali přilby a záchranné vesty. Rozdávání pádel se ujali dva ostřílení vodáci – starosta města Náchoda Jan Birke a místostarosta Hronova Josef Thér. Pak už nic nebránilo vyplutí od Viktorčina splavu.

„Bylo úžasné vidět, jak si děti z Cesty plavbu užívaly. Myslím, že mezi Lotry velmi rychle zapadly. Pádlování jim nedělalo žádné potíže, trocha vody v raftu je rozhodně nerozházela a vodácké „Ahoj!“ se rozléhalo celým údolím,“ komentuje právě uskutečněnou plavbu přímo z vody Tomáš Buriánek, vedoucí hronovských Lotrů.

„Pozorovala jsem tu spoustu lidí, kteří stáli na břehu, a bylo mi jasné, že sem nepřišli jen kvůli nám. Potěšilo mě však, že nikdo z přihlížejících nepokračoval v cestě dál. Všichni čekali, až se rafty odrazí od břehu. Možná proto, aby nám mohli zamávat a projevit tak svůj obdiv a solidaritu,“ dodává k vydané akci Denisa Voborníková z Občanského sdružení Cesta.

Cesta s Lotry na Úpě je třetí společnou akcí projektu Lotři na dobré Cestě, na kterém spolupracuje dětský turistický a vodácký oddíl Lotři z Hronova společně s Občanským sdružením Cesta Náchod, které pečuje o osoby s hendikepem. Více informací o projektu a dalších akcích na www.spolecnysvet.com.

Karel Neuschl

Oddílové testování „Hravých krabic“ je u konce

S koncem školního roku skončilo i dlouhodobé testování velmi oblíbených Hravých krabic. Dětské oddíly zapojené do testování nám zaslaly vyplněné „pracovní listy“, v nichž popisovaly, jak se jim s krabicemi pracovalo, hrálo a jak se jim líbily. Na základě těchto údajů se budou Hravé krabice mírně upravovat, aby byly připravené pro dalších 150 oddílů, kmenů a jiných organizačních jednotek.

Ano, čtete správně – dalších 150 krabic bude vyrobeno pro naše (tomíkové) a jim podobné oddíly (míněno skaut-

ské, woodcrafterské ap.). Pokud máte o Hravé krabice zájem, napište Lukášovi Huškovi na: lukas.husek@a-tom.cz.

Do kdy se můžete přihlásit? Přibližně do 31. 10. 2013; Hravé krabice by pak

měly být k dispozici od listopadu 2013.

Lukáš Hušek – Asociace TOM

Co to jsou vlastně Hravé krabice?

Hravé krabice jsou tzv. metodické sady vyrobené v rámci projektu Operační

program vzdělávání pro konkurenceschopnost – Činy mluví aneb Cesta k odpovědnosti. Uvnitř krabic najdete nejrozumnější originální společenské hry, které děti zabaví a svým vtipným provedením i pobaví.

Oparenská brigáda opět pracovně řádila!

Až přijedete do Oparenského mlýna a otevřete vrata, budete šlapat po týdenní, poněkud úmorné dřině několika mladých mužů z poděbradského TOM Robinsoni a berounského TOM Bobr. Nová dlažba z místního kamene navazuje na vydlážděný dvorek a je jednou z mnoha prací, které během posledního srpnového týdne vykonala třicítka mladých brigádníků z Brna, Berouna, Roztok, Poděbrad, Odřepsů, České Lípy, Dobranova, Hradce Králové, Liberce a Sedlčan.

Sehraná úderka, která zvelebí náš majetek již osmým, respektive devátým rokem, znovu dokázala, že za malý peníz se dá vytvořit kvalitní dílo

všeho druhu. Ono naštipat a nařezat snad dvacet kubíků tvrdého dřeva, vybělit několik místností mlýna, předělat vstupní bránu, vytvořit pět nových polí plotu, posekat několik arů luk, k tomu

hrát brigádní hru, nechodit zrovna brzy spát... To chce celého (krásného mladého) člověka.

Brigádníkům patří můj velký dík!

(ton)

Indiánská zem

Tam blízko obce Chotěvic je indiánská zem...

Možná, že to ještě nikdo z vás neslyšel, ale tam na tom poloostrově mezi řekou a potokem, kde skoro každý rok trávíme táborové dny, je širá prerie. Nahoře ve skalách je zlatý důl, v lesích plno lovné zvěře, na pláních se pasou stáda bizounů a mustangů. A je tam tábor indiánů a jejich náčelník nás pozval na velký lov. No a na takové dobrodružství jsme se museli samozřejmě dobře připravit. Takže už od jara maminky šily legíny, bederky, lovecké košile a s babičkami probíraly indiánské vzory. Tatínkové sháněli a vyráběli luky, šípy a brousili nože. Šaman vyřezával pro celý kmen náhrdelníky a indiánská zbrojovka dodala tomahavky.

A pak jednoho dne dobrodružství začalo. Náš kmen dorazil na chotěvické pláň a postavil svá tábory. Po vzoru mladých indiánů jsme se učili ovládat své zbraně i svá těla, číst stopy a pohybovat se v divočině. A protože jsme kmen sice malých, ale o to šikovnějších bojovníků, vše jsme rychle zvládli. Již brzy naše šípy létaly, kam jsme chtěli, a vržený tomahavk či nůž většinou s jistotou zasáhl svůj cíl. Vydali jsme se na několik loveckých výprav do neprobádané di-

vočiny a učili se pohybovat tak, aby nás nikdo neviděl a neslyšel. Dokázali jsme pochytat velké stádo mustangů, projeli jsme na kánoích divoké peřeje řeky a dojeli až do Lesa království. Přespali jsme v indiánském týpí i pod širým nebem, plným hvězd. Ve zlatodolu jsme vyrýžovali mnoho zlatých nugetů, bojovali jsme s bílými bandity a zastavili jejich dostavník, odvázejícím naše zlato. Několik vybraných bojovníků bylo podrobeno u mučednického kůlu mučení, zvanému nanuk a sám náčelník musel uznat, že vydrželi se ctí.

O našich hrdinských činech se pak rokovalo a zpívalo u všech táborových ohňů.

Na našich štítech přibýval skalp za skalpem a současně přibývalo i zkušeností a zážitků. V indiánském táboře sice jinak plyne čas, ale přesto nadešla chvíle, kdy hry byly dohrány, písně dozpívány a vystřelen poslední šíp. Jen tamtam tiše duní nad krajem a my se vracíme domů, možná trochu špinaví, unavení, ale nesmírně bohatí. Vždyť každý si odváží malý zlatý nuget vzpomínek.

**Milan Ťuky Hrška
TOM Kadet**

Hříbata v Řídelově

Letní prázdniny vzala bouřemi rozlícená voda a všichni školáci i ti, kteří už do školních lavic neusedají, vzpomínají na letní zážitky i nová dobrodružství.

Víc než stovka dětí se může v novém školním roce pochlubit, že strávila část prázdnin na táboře v Řídelově, že tam navázala nová přátelství, užila si hromadu legrace, nespočítatelněkrát rozložila své vedoucí a vyzkoušela si tolik nových aktivit...

Tématem celotáborové hry byl pravěk, proto děti oblečené v kožešinách v průběhu celého třítydenního tábora lovily mamuty, které si potom samy vařily nad ohněm. Pravěcí lidé také uctívali bohy, proto i děti pro ty své stavěly mohyly. Bohové jim za to přinášeli dary do kožených váčků, které si děti samy vyrobily.

V nadprůměrných a mnohdy neúnosných teplotách byla častou, téměř každodenní aktivitou jízda na kánoích po Malém Pařezáku, koupání a vodní hry. Co bylo ale tím hlavním, proč do Řídelova přijeli i účastníci ze vzdálených konců republiky, proč nemohli někteří dospát a vstávali v brzkých ranních hodinách, aby mohli pomoci? Jsou to koně a jízda na nich!

Řídelovský letní tábor mnozí znají, slyšeli o něm nebo si na něj uchovávají vzpomínky ze svého dětství. Letní tábor Řídelov píše už téměř třicetiletou historii, během které se v roli vedoucích, dětí, instruktorů a dalších vystříдалo nespočítatelné množství lidí. Za tuto dlouhou dobu prošla základna mnoha změnami a úpravami, rozšířil se stánový park a s ním i možnost většího počtu táborníků, vyrostl krb, zděné sprchy s teplou vodou, nová kuchyně a spousta dalšího.

Vystřídal se desítky témat „cetahu“ (celotáborových her, pozn. red), které byly ztvárňovány stovkami způsobů, v rámci nichž se hrály tisíce her, ale jedna aktivita zůstala stejná od počátku – jízda na koni. Někteří by mohli tvrdit, že letní tábor je přežitek, ale čísla hovoří jasně – počet zájemců o letní tábor neustále roste. Rok od roku se kapacita zaplňuje více, atraktivní běhy jsou naplněné vždy do posledního místa. Těch, které musíme odmítnout, přibývá, proto se rodiče naučili objednávat tábor pro své ratolesti už od začátku roku.

Proč se dětem v Řídelově tolik líbí? Zeptali jsme se přímo jich: „Líbí se nám koně a to, že na nich jezdíme, baví nás hry, máme tu spoustu kamarádů a s vedoucími je legrace. Jo, a dobře tady vaří!“

Z odbornějšího hlediska je pobyt dětí na letním táboře prospěšný hned z několika důvodů – fyzická kondice dětské populace se neustále zhoršuje a na táboře se děti věnují nenásilnou formou aktivnímu pohybu v přírodě. Hrami,

které jsou pro ně připraveny, se učí novým dovednostem a získávají zkušenosti, které se ve škole nenaučí. A to dobrodružství a legrace, to je k nezaplacení! Pobyt dětí v blízkosti koní je prospěšný i z výchovného hlediska – děti se samy od sebe v přítomnosti velkých majestátních zvířat uklidní, ztiší a respektují jejich potřeby. Na letní tábor „Hříbata“ do Řídelova proto posílají rodiče i děti s poruchami pozornosti a učení, poruchami chování a dalšími.

Každý rok po skončení tábora všichni sice unaveně, ale melancholicky, opouští Řídelov a celý tým je namotivovaný a natěšený na další rok. Obrovskou dávku motivace přináší zjištění, že se spousta dětí opět vrátila, že projevují radost z připraveného programu a při předávání dětí na konci tábora je mnohdy až odzbrojující spokojenost rodičů. Celý tým Jezdeckého klubu Třešť, pod jehož režii tábor probíhá, je vděčný všem, kteří se podíleli na hladkém průběhu tábora.

Rádi bychom vzkázali rodičům školou povinných dětí – neváhejte poslat děti na tábor, ať už jakýkoli a jakéhokoli zaměření, nechuzujte je o tento zážitek, mohou na něj vzpomínat po celý svůj život.

Činností Jezdeckého klubu Třešť (členské sdružení Rady dětí a mládeže kraje Vysočina) je chov a výcvik koní, a zejména pořádání jezdeckých akcí a činnost s dětmi – jezdecký klub a letní dětské tábory.

Aneta Nosková
Jezdecký klub Třešť

Brontosauři obrátili léto vzhůru nohama

Akce Hnutí Brontosaurus jsou stejně pestré jako lidé, kteří na ně jezdí. O letních táborech to platí dvojnásob. Letošní Prázdniny s Brontosauřem nabídl na 50 možností, jak si užít léto trochu jinak.

Stovky mladých lidí od 15 do 26 let kosi louky, opravovaly hrady, pomáhaly v zahraničí a na dalších místech, která to potřebují.

Běžný brontosauří tábor chystají organizátoři několik měsíců. Účastníkům pak uteče za jeden až dva zážitky nabité týdny. I přesto zůstává dostatek času odvést kus práce a navázat přátelství, která často vydrží mnoho let. Nad stále oblíbenějšími prožitkovými, mezinárodními a vzdělávacími akcemi dosud převládají ty, které spojují smysluplnou práci se zajímavými lokalitami a netradičním zážitkovým programem. Výjimečný je v tomto ohledu hrad Lukov. První tábor tam brontosauři uspořádali již v roce 1983. Na záchraně jednoho z největších moravských opevnění od té doby pracujeme každé léto. Třicáté výročí lukovského působení si v půlce září připomeneme na potáborovém setkání, kam přijíždí účastníci všech táborů. Jak na Prázdniny s Brontosauřem vzpomínají oni sami?

S Brontosauřem do světa: U krajanů v Srbsku

Rozvoj zažívají naše zahraniční aktivity. Kromě výstavby školního internátu

v indickém Ladakhu a značkování turistických tras na Ukrajině podporujeme komunity českých krajanů v Rumunsku a od letoška také v srbské obci Češko Selo – nejmenší české vesnici na světě. Na tamní tábor „Malé Česko za Dunajem“ vyjel Petr Hájek.

„Když se do Srbska dostanete, nepřekvapí vás prvně ani architektura, ani krajina, ani počasí, ale lidé. Myslím teď obyvatele malé české vesnice, v níž jsme celých deset dní bydleli a také pomáhali s některými pracemi,“ popisuje první zážitky Petr. Na tábor do srbského Banátu s ním přijelo dalších 19 účastníků. Jejich cílem bylo zmapovat tamní zajímavosti, vytvořit pro budoucí návštěvníky web, a podpořit tak v chudém regionu rozvoj šetrného turismu.

„Byť lidé vychází z chudších poměrů, než vládnu u nás, jsou daleko pohostinnější. Našince to zaskočí. V srbském Banátu je poměrně silná komunita Čechů, která se sdružuje, udržuje některé tradice, hraje české divadlo, na které chodí také Srbové, i když mu třeba ne-

rozumí. Komunita ale slábne a mísí se s domorodci. Někteří proto už ani česky nemluví, proto je potřeba udržovat český živel,“ vysvětluje Petr důvody, proč je důležité, aby na místo přijížděli mladí Češi.

„Mít možnost to všechno vidět a zažít je největší krásou tohoto brontosauřího projektu. Pokud Brontosaurus jenom trochu pomůže, pokud přiveze jenom trošičku češství navíc a třeba taky opraví i plot a dveře, bude to vždycky lepší než nic,“ uzavírá.

Pracovně-prožitkové Ekokoko: Po práci legraci

Na první léto s Brontosauřem nezapomene Marek Malý, který vyrazil kosit podmáčenou louku do Chráněné krajinné oblasti Kokořínsko. „Když jsem se na Ekokoko přihlašoval, vyvstala mi na mysl jedna rýpavá otázka – jestli to nebude až moc velký stereotyp, každý den chodit kosit louku. Abych pravdu

řekl, stereotyp to nebyl ani náhodou, ať už myslím kosení louky, volný čas, nebo jiné aktivity. Dobrá nálada nikomu nechyběla a legrace byla skoro pořád," popisuje Marek.

S ostatními účastníky se po příjezdu nejdříve vydali na krátký vandr, který byl součástí programu. „Naše skupinka cestovatelů se vydala oklikou přes jeskyně a skály, v nichž jsme přespali, a druhý den jsme došli kolem hradu Kokořín až k terénní stanici, kde nás čekali pořadatelé.“ Tam potkali zbylé dvě skupinky. „Jako obvykle bylo pro mě problémem zapamatovat si všechny jména, ale díky skvělému kolektivu jsem to zvládl rychleji než na jiných táborech, kde jsem byl. Když už jsem u porovnávání s jinými tábory, Ekokoko začalo velmi netradičně a bylo i jakýmsi svým duchem výjimečné. Ze začátku jsem měl podivný pocit, protože jsem byl jeden z nejmladších účastníků, ale ten pocit postupem času nahradil pocit kamarádství. Navíc se ukázalo, že to nebyl jenom pocit," říká.

Vedle přímé pomoci přírodě, v tomto případě kosení a vynášení rákosu z louky, nechyběl pestrý program. „Hry pořadatelé doplňovali aktivitami, které jsem neznal. Překvapilo mě, že byly poučné, naučné a někdy prostě jen učné. Sledovali jsme filmy a prezentace o fosilních palivech, o biopalivech, vegetariánské stravě, ekologické architektuře nebo o právech zvířat a původu různých výrobků, které považujeme za předměty denní potřeby, a diskutovali o tom.

Abych to shrnul, Ekokoko nebylo pouze další obyčejný tábor, byl to tábor, ze kterého jsem si odnesl (a doufám, že i ostatní) dobrý pocit, nové zkušenosti a také partu nových kamarádů. Udělal tak dobrý dojem, že chci jet i příště," dodává Marek.

Prožitkově-vzdělávací Cestičky: Brána mezi organizátory i k sobě sama

Tábor dává mladým lidem možnost získat potřebné teoretické i praktické zkušenosti pro organizování volnočasových aktivit pro děti a mládež. Zároveň jde o akci s velmi intenzivním zážitkovým programem zaměřeným na sebepoznání. O svých zážitcích z Cestiček hovoří Šárka Látalová.

přijela tak trochu jako outsider. Aspoň jsem si to myslela. Lidé tam mi ale ukázali, že i když při běhu vypadáte jako umírající hroch, dokážou ve vás najít člověka, který si zaslouží jejich úsměv, přízeň a uznání," popisuje. K sebepoznání jí pomohl propracovaný program plný fyzických i duchovních aktivit.

„Dokud si nesáhnete na dno, nikdy se pořádně nepoznáte. Otevřete se cizím lidem a pak si uvědomíte, že se otevíráte sami sobě. Naučíte se radovat z maličkostí a věřit někomu, koho neznáte. Prožíváte, přemýšlíte, sdílíte. Jde to do hloubky, zažere se vám to do morku kostí. Jestli se tomu oddáte, pocítíte to v každém nadechnutí. Budete se smát, plakat a milovat život, jaký je. Jsou chvíle a lidé, o kterých víte, že na ně nikdy nezapomenete a já si díky nim ponesu kus Cestiček pořád s sebou. Stačilo jen vykročit...“

Zpracovali Lucie Chadimová a Petr Gal

Více o letních akcích Hnutí Brontosaurus na prázdniny.brontosaurus.cz.

„Před odjezdem jsem slyšela, že prý Cestičky dokážou změnit život. Taková hloupost. Odjela jsem, zažila jsem, jsem zpět. Je to už víc než měsíc a já se pořád nemůžu zbavit pocitu, že se mi stýská. Cestičky vám život nezmění. To za vás nikdo neudělá. Během těch zážitků nabitých dní uprostřed lesů se vám ale může změnit pohled na svět. Tak jako mně," vypráví Šárka. Díky kurzu si uvědomila, co v životě chce a hlavně, co nechce.

„Není nic horšího, než sedět na zadku a čekat, že budete šťastní. Na akci jsem

Zápisky z návštěvy Jihočeské tábornické školy

Je tomu už dlouho, co jsem absolvoval Jihočeskou tábornickou školu, a tak jsem se rozhodl navštívit kamarády, kteří ji pořádají, a podívat se, co se změnilo. Taky jsem byl zvědavý, jestli i letošní frekventanti budou tak skvělá parta jako ti lonští.

Dorazil jsem sice už v pátek večer, ale přivítat jsem se mohl jen s pár kamarády. Ostatní byli spolu s frekventanty – pekli si králíka a přespávali mimo tábor. Zbytek jsem tedy potkal až ráno. A jako asi každý den i sobota začínala pro frekventanty rozcvičkou, dnes spojenou s návratem do tábora. Kdo někdy zkusil běžet s krosnou na zádech, dovede si takový návrat jistě představit.

Po snídani byli frekventanti již plně zaměstnání přednáškou o meteorologii. V pauze pak dostali za úkol vyrobit si jídelní hůlky, asi nejsnáze v přírodě vyrobitelné jídelní náčiní. Každý si s úkolem poradil, jak nejlépe dovedl – někdo měl hůlky, že by je v Číně záviděli, někdo zas paličky na buben. Při obědě bylo rozhodně o zábavu postaráno. Odpoledne byla na řadě přednáška o lezení, slaňování a překonávání překážek s pomocí lezeckého vybavení. Co šlo si všichni vyzkoušeli ještě v táboře, to ostatní se bude zkoušet zítra na skále.

Další část programu ukazovala, kdo dával pozor při přednášce z topografie. Po jídelně byly rozvěšeny souřadnice, azimuty a vzdálenosti, frekventanti do-

stali mapy a vyrazili na orienták. Tedy poté, co si všechno překreslili do map. Šel jsem se tedy podívat přibližně do půlky, byl jsem zvědav, jak si povedou. O první pozice byl těsný boj, později jsem již potkal účastníky, kteří si stěžovali, kolik kilometrů trasy naběhali díky špatné navigaci. Příchozí teď mají mezi sebou skoro stejné rozestupy, k bodu, kde jsem zůstal, dorážejí vždy ve chvíli, kdy se rozhodnu se přemístit. Nakonec jsem ale stejně vyrazil, abych viděl, jak budou dorážet do cíle.

Nedělní ráno se neslo ve znamení příprav na cestu, abychom v devět stihli domluvený autobus směr Radošovické podskalí. Mnozí si cestu krátili zpěvem, takže příjemně ubíhala, a za chvíli jsme byli na místě. A rovnou se začaly přípravy na asi největší atrakci – slaňování. Bylo vidět, že někteří se vyloženě těší, až si to vyzkoušejí, a někteří naopak mají obavy. Ať už s menší nebo větší odvahou, zvládl to nakonec každý – a ještě se všichni v půlce usmáli pro fotografa. Později ještě přišly na řadu jiné způsoby překonávání překážek pomocí lan, ale zkoušené již jen kousek nad zemí.

Jenže to už bylo odpoledne a já se musel rozloučit a vyrazit zpátky domů.

Jak se zdá, frekventanti letos byli opravdu dobrá parta, přednášky jsou zajímavé a každý rok je něco nového.

Říkám si, jestli bych neměl Jihočeskou tábornickou školu absolvovat znovu, ať už kvůli množství novinek, které bych se mohl naučit, tak i kvůli zajímavým zážitkům.

Hynek Šolar

Termín nominací na Cenu Přístav 2013 posunut – do 15. listopadu

Nastává vhodný čas na podání návrhů na udělení Ceny Přístav 2013. Uděluje ji každoročně Česká rada dětí a mládeže dobrovolným i profesionálním zástupcům samosprávy, státní správy a podnikatelům na místní a regionální úrovni za podporu mimoškolní práce s dětmi a mládeží. Návrhy mohou podávat občanská sdružení dětí a mládeže, domy dětí a mládeže (střediska volného času), školní družiny či školní kluby na adresu ČRD. Uzávěrka letošních nominací je posunutá na termín 15. listopadu. Podrobnosti naleznete na internetové adrese www.crdm.cz/pristav/index.html

Holešovští pionýři poznali život starých Slovanů

Hej Slované, poklad je schované, příroda matka nám napomáhá.
Tato úvodní slova táborové hymny vyjadřují hlavní myšlenku letošního čtrnáctidenního táborového dobrodružství členů Pionýrské skupiny M. Očadlíka, Holešov.

Náš tábor se konal na tradiční táborové základně v Podhradní Lhotě od 21. 7. do 3. 8. 2013. Letošní celotáborová hra byla zaměřena na období slovanství, včetně příchodu Cyrila a Metoděje na Moravu. V rámci této zajímavé motivace se měly možnost děti seznámit s různými řemesly, např. s kovářstvím, košíkářstvím, hrnčičstvím, včelařstvím. Prostřednictvím hry poznávaly život našich předků, udělaly si i výlet na Velehrad a podívaly se do nedalekého skanzenu Modrá.

Novinkou letošního tábora byla návštěva mladých lidí ze zahraničí; přijeli mezi nás ze Španělska, Francie, Belgie, Číny a Koreje. Společně jsme strávili na táboře celý den. Naučili jsme je některé naše hry a písničky. Dorozumívali jsme se různě, byla u toho spousta legrace.

Další zajímavostí byla návštěva moderátorů rádia Impuls, kteří u nás dělali reportáž. Zaujaly je třeba naše sprchy nebo řeč jednotlivých rodů. Dětem přivezli dárky, které nás potěšily. Vstupy z tábora byly vysílány na rádiu Impuls v pátek 2. srpna 2013.

Také v letošním roce se uskutečnilo odpoledne pro rodiče a hosty, kde jsme předvedli to nejzajímavější z táborového života. Součástí programu byl mj. slovanský trh, kde děti předvedly své vlastní rukodělné výrobky.

Vyvrcholení táborového programu nastal v pátek hrou „Pevnost Boyard“ a potom si jednotlivé rody samy vařily kotlíkový guláš. Posledního úkolu – získat co nejvíce vody a semlít mouku – se zhostily rody se ctí...

Po slavnostní večeři následoval přesun na Hostýn, kde jsme hledali – a nakonec i získali – poslední indicie k získání starého keltského pokladu. Poklad střežil kupec Sámó, který postupně přijal všechny rody a předal jim pamětní jantarové amulety a dobové mince. Nejlepší družině Borovanů vydal celou truhlici s pokladem. Po návratu do tábora jsme se ještě na chvíli sešli u táborového ohně, zazpívali si naše nejoblíbenější táborové písničky a zhodnotili naše společné dobrodružství. Pro ty, kteří měli ještě dost síly, byla připravena oblíbená hra „Svíčková“ a nejstarší táborníci si ještě mohli povídat u ohně, a zároveň tak hlídat klidný spánek svých mladších kamarádů.

Čtrnáct táborových dnů uteklo jako voda, po celou dobu jsme měli krásné, chvílemi až tropické počasí. Kromě zmíněné celotáborové hry jsme si užili spoustu dalších her a soutěží, jako Lesní bojovka, Dřevorubecká olympiáda, hry s Kin Ballem a padákem atd.

Oblíbené bylo rovněž čtení u táboráku; předčítaly se různé pověsti z našeho kraje. Naučili jsme se spoustu nových písniček, vyrobili jsme si dobové slovanské oděvy, nabarvili trička, seznámili jsme se s táborníckými dovednostmi (morseovka, topografie, buzola, uzlování atd.).

Soutěžilo šest slovanských rodů: Dubovci, Borované, Nivové, Bukované, Hájové, Hvozdoové, v čele každého rodu stál kníže nebo kněžna a zeman-ka. Všechny rody se snažily plnit úkoly co nejlépe a v rámci svých rodů si děti vzájemně pomáhaly, staly se opravdovými partami.

Všem nám zůstaly krásné vzpomínky a zážitky a už teď se těšíme na další dobrodružství, které společně zažijeme na víkendových akcích.

Účastníci tábora
PS M. Očadlíka Holešov
(redakčně upraveno a zkráceno)

TOM Světlušky – Tábor s Asterixem a Obelixem

Posledních 11 let táboříme na louce u Bácovic blízko Pelhřimova. Je to nejkrásnější tábořiště, které jsme kdy měli.

Na táboře bylo 20 dětí, osm vedoucích – a všechno samé holky.

Letos jsme naši louku proměnily na malou galskou vesničku uprostřed hlubokých lesů. Poslední, kterou Římané ještě nedobyli. Táborová hra byla podle dobrodružství Asterixe a Obelix. Lesy byly hluboké a plné divočáků. Divočáka jsme měly i na táborové vlajce a Obelix

si sebou vždycky jednoho pořádného divočáka nosil – to kdyby dostal náhodou hlad.

Stopovaly jsme divočáky, lovily divočáky a jedly divočáky. Drtily jsme Římany, mlátily jsme Římany a trápily je. Římané byli prostě chudáci k politování. Sázely jsme prastaré duby, sbíraly jsme magické rostliny, pomáhaly našemu druidovi vařit kouzelné lektvary, sháněly jsme zlatý srp, hlídaly kouzelný kotlík a přepravovaly menhiry.

Ještě musím napsat, že na tábory jezdím spoustu let, ale počasí jako letos, to tu ještě nebylo. Nikdy jsem si nemyslela, že za celý tábor nevytáhnu pláštěnku nebo bundu.

Jasně nebe plné hvězd, úplněk, při kterém by se dalo číst, a to celé tři týdny (tedy ten úplněk tři týdny netrval, to už by opravdu nebylo normální).

Bylo to krásné léto, super tábor a už se těším, co zažijeme příští rok.

Blanka Bočková – Bára

Trochu Japonska v jižních Čechách

Člověk si takhle odjede na letní tábor kamsi na jih Čech a tam japonský altán? Gejši? Samurajové? Čajové obřady?

A to nemluví o zápasech sumo, sushi, východu slunce, císaři Toranovi, cestovateli Adžisanovi a hlavně znaku posvátného Černého hada. Ale radši pěkně popořádku...

Letošní tábor našeho oddílu TOM S.T.A.N. nesl název „Země vycházejícího slunce“, naše cesty zkřížil španělský cestovatel Adžisan, který se rozhodl, že dopluje na překrásný ostrov, kde jsou údajně krásné ženy, překrásné východy slunce a báječná kuchyně. Tou zemí bylo Japonsko. Hned po příjezdu byl však zajat a předveden císaři Toranovi. Aby utekl téměř jisté smrti, slíbil, že mu pomůže najít znak posvátného Černého hada – a tak se také stalo...

Naším úkolem tedy bylo hledat po celém Japonsku 11 částí roztříštěného znaku a věřit, že se nám úkol podaří za těch 19 dní splnit. Drali jsme se na horu Fudži-san, bojovali jako zápasníci sumo, skládali tradiční origami, učili se bojo-

vá umění samurajů i překrásné tance gejš, vozili se v rikšách, hráli tradiční japonské divadlo nó, fotili východ slunce, poznávali tajemství svatyně ĭcukušima a japonské brány Tori apod. Na každém z těchto míst na nás čekala jedna z částí posvátného znaku a my se tak čím dál tím víc blížili k vysněnému cíli.

Znak jsme celý poskládali, a i když nám byl poslední noc odcizen, našli jsme ho znovu, a to přímo na cestě za tajemným černým hadem, při které šlo opravdu téměř o život.

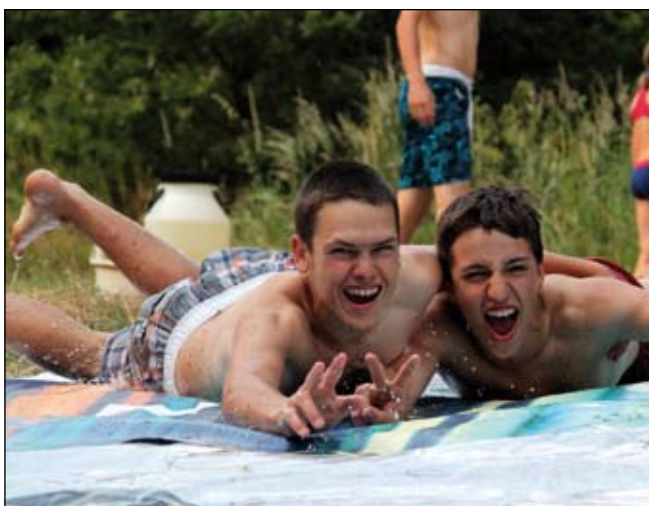
Každý večer nám zpestřoval čajový obřad, který se konal kolem našeho altánu přímo uprostřed tábora. Všichni pobočníci Adžisana měli po celou dobu možnost podstoupit zkoušku hladu, ticha a tmy a je třeba říci, že se to mnohým podařilo! 24 hodin bez jídla byl náročný úkol, ovšem nic proti souboji s tichem. Ono totiž 24 hodin nevydat ani hlásku, když musíte podstupovat všelijaké nástrahy, bojovat o znak Černého hada, to chce opravdu pevnou vůli a velkou ostražitost.

Celý tábor byl jako vždy bezvadný, letos ho podpořilo i parádní počasí, které za ty roky snad ještě nepamatujeme. Během tábora nám spadlo cca 23 kapek vody, a to možná ještě přilétly z koupelny, kde se zrovna někdo cachtal. Letošní tábor řadíme opravdu velmi vysoko a pevně věřím, že se líbil i dětem.

Ondřej Šejtka – TOM S.T.A.N

Foto Ondřej Šejtka

Instruktoři Brno

Všechno, co můžeme udělat, je lidi inspirovat... Slogan, který toho na první pohled moc neříká, ale přesto plně vystihuje naši činnost.

Život totiž nabízí příliš mnoho možností a zvláště mladí lidé na pomezí dětství a dospělosti se mohou lehce ztratit či pestrou nabídku světa úplně přehlédnout. A právě pro ně (i když nejenom) připravujeme naše netradiční akce. Nechceme nikoho vychovávat, vzdělávat, přesvědčovat ani poučovat. Naším cílem je poskytnout prostor k uvědomění si svých vlastních silných stránek, svých cílů, hranic a hodnot. Dát netušené možnosti aktivního trávení volného času. Zážitky. A v neposlední řadě se bavit. Jsme Instruktoři Brno.

dobrodružného filmu, vyluštění šifry vlastním důvtipem je cennější než spoléhání na slečnu Marplovou a osobní setkání s divokou vodou či skalní věží nelze srovnat s cestovatelskou besedou.

Šifrovací hry – výzva pro mozky i nohy

Ještě před chvílí se obloha od okolních kopců lišila pouze tím, že po ní bloudily hvězdy. Teď už je čára obzoru celkem znatelná, já ale přemýšlím spíš nad čarou, na kterou dosahuje rtuť teploměru. Musí být určitě pár stupňů pod hodnotou absolutní nuly. Je listopad, patnáct minut po páté hodině ranní, a před námi leží papír s nesmyslným textem.

...Pod ikonou oftalmologa mluví velký Vont o favoritovi... Klára spí, Turek chodí tam a zpět, Lída vyndává z batohu asi padesátý pár rukavic a asi osmde-

sáté polomáčené sušenky. Navrhuju, že kdyby si koupila celomáčené, nemusela by jich s sebou vláčet tolik... *Chameleoni do fiskální politiky nevidí...* Kárlos prohlašuje, že bychom mohli spící Kláře alespoň zhasnout čelovku, Lída brblá, že to je nějaká divnej patent a nejde na nic zmáčknout, než si všimne obřího nápisu OFF u malé páčky. „To je ono!“ ...*Přinesl kimono o oficiální velikosti...* Nechápe, že na ni koukáme. „V tom textu je pořád jen ON a OF! Přečteme jenom písmena mezi zapnutím a vypnutím!“ ...*ONo mělo Finanční oddělení shON a v OFoceně listině byla chyba...* Je půl šesté, mlhavě svítá, hvězdy na nebi už jdou odlišit od baterek ostatních týmů v kopcích, jsme po probdělé noci v terénu unavení a nevyspalí, zimou ustává pohyb částic, ale adrenalin zahřívá naše končetiny na bod varu oceli.

Máme to a jdeme dál!

Již přes 30 let pořádáme akce se zaměřením na komplexní rozvoj osobnosti člověka. Naší cílovou skupinou jsou převážně mladí vysokoškoláci, protože právě v tomto období mezi patnáctým a pětadvacátým rokem života si člověk začíná uvědomovat své kvality a lační po objevování nových velkých věcí. Programy zahrnují především prvky zážitkové pedagogiky, při nichž jsou účastníci uváděni do různých situací prostřednictvím netradičních a zpracovaných her, sportovních aktivit či kooperačních týmových úkolů. Díky vlastnímu zážitku a zpětné vazbě pak účastníci získávají to nejcennější – reálné osobní zkušenosti, poznatky a dovednosti. Ty se dají ve skutečném životě a v reálných situacích uplatnit daleko lépe než jakékoliv přečtené encyklopedické poučky. Překonání výzvy nemůže být nahrazeno sledováním

Silné zážitky především

„Už čtyři týdny visí v celém městečku plakáty a obyvatelé byli pozváni i místním rozhlasem.“ Věta, kterou si vybavuji i po několika letech. Byl čtvrtéční únorový večer a nám právě organizátoři sdělili, že za 24 hodin hrajeme v místním kulturním domě divadlo. My, kteří známe jevištní prkna jen z pohledu zdola. My, kteří máme za sebou týden náročných programů v zimní přírodě Vysočiny a jsme poměrně unavení a nevyspalí. Kdosi prohlašuje, že právě pochopil význam slova deadline, zvláště jeho první části. Pak následuje asi hodinové sezení (produktivnější poradu jsem v životě nezažil), dělíme si přípravné role (scénář, režie, propagace, kostýmy, technika, herci) jako kdybychom se znali devatenáct let. Kdyby mšice v zimě nespaly, tak od nás prchají nadsvětelnou rychlostí, neboť právě vzniklé mraveniště je neporazitelné. Ráno Kuba nasazuje na podvlikačky kostým čmeláka a vydává se pozvat další diváky. Cvičíme. Bojíme se, jaký to bude před stovkou lidí propadák. A nebo nebude...?

Bez recese to nejde

„Držíme linii!“ křičí drobná plavovláska na necelých pár hektarů smrkového lesa. Poznamenávám, že to v jejím případě není potřeba, že má dobrou postavu, načež mě do nohy trefuje bytelná papírová koule přivázaná na gumě. Tady se totiž takto bojuje. Za Moravu a za Švédsko, červená a žlutomodrá. Běhání, strategie, obratnost a především recese a skvělá zábava. Nikdy jsem nechápal, co může být zajímavého na běhání po lese. Tedy, než mě přemluvili k účasti. Svaly, o jejichž existenci jsem neměl tušení, bolí i týden po nedělním návratu. Zjišťuji, že noví přátelé jsou úplně normální lidé, jen se o minulém víkendu trochu převtělili. Příští rok si nesmím zapomenout nalepit na štít moravskou kozu a naučit se s tou koulí na gumě házet tak, aby mě vždycky při cestě zpátky nepráskla do hlavy...

Plejáda akcí

V kalendáři na našich stránkách si stačí jen vybrat. Asi nejznámější je šifrovací hra TMOU, které se každý rok účastní více než tisícovka lidí. Překonání náročné šifry, zimu a nepohodu listopadové noci je opravdu výzva a nezapomenutelný zážitek. Milovníky recese si získají Moravské hvězdy – bitva o Brno mezi Moravany a Švédy, to vše za doprovodu trumpet, bojového ryku a přátelského smíchu. Letos se uskuteční již 30. ročník. Podobnou bitvou, ale na vodě, je Trója, pořádaná v červnu. Odpolední městské programy, které prověří koordinaci a strategii pětičlenného týmu, jsou taktéž celkem oblíbené. Letos vlajku tohoto typu akcí neslo Včera, dnes a zítra. Outdoorový závod – 24 hodin pro opravdové drsnáky – to je InTime. Za splnění úkoly získáte čas. Čas je měna. Čas je všechno. Pokud vám vyprší, končíte. To největší, co můžeme nabídnout, jsou zážitkové kurzy. Letos to byly Tvrz, Labyrint a Outdoor light – týden, na který budou všichni zúčastnění dlouho vzpomínat. Noví lidé, nečekané situace a vypilované hry a programy. A mnoho dalšího – na techniku zaměřený Hi-Tech, dvouměsíční mafiánská hra Assassin, středoškolský fyzikální tábor...

Vznik a fungování před revolucí

Naše organizace má poměrně hluboké kořeny. V roce 1968 začala Česká tábornická unie pořádat Ústřední tábornické školy, které postupně od původní sportovní náplně přešly k zajímavějším a propracovanějším programům. I přes různé peripetie s tehdejšími režimy (např. zákaz České tábornické unie a vznik Socialistického svazu mládeže) se daří tyto kurzy dále vylepšovat až do druhé poloviny sedmdesátých let, kdy kvůli rozkolům mezi Metodickou radou a vedením tělovýchovně branného oddělení SSM odchází Allan Gintel (ten v roce 1977 zakládá Prázdninovou školu Lipnice) a poté i Petr Holec. Právě on spolu s dalšími (Jaroslav Najdekr,

Eva Klocová, Irena Přibyllová) zakládá v moravské metropoli Instruktory Brno (tenkrát ještě pod mírně odlišným názvem). V průběhu dalších let je aktivita Instruktorů spojena s vysokoškolskými fakultami, vzniká bezpočet letních i zimních, vážných i recesních akcí. Spolupracujeme s Prázdninovou školou Lipnice i Hnutím Brontosaurus.

Až do dneška

Otevřením hranic a nových možností po roce 1989 aktivita členů upadá a chvíli se zdá, že komunita zanikne úplně. Na znovuvzkříšení v roce 1993 má zásluhu především trojice Martin Bobr Sobotka, Josef Plíšňák Hajkr a Michael Majk Motal. Povedené celoroční instruktorské kurzy lákají do sdružení mnoho nových kvalitních lidí. Vznikají nápadité městské hry, víkendovky, prázdninovky, promítací večery. V roce 2011 se stáváme občanským sdružením a o rok později vstupujeme do ČRD. Záběr akcí je stále velmi široký, ať už zaměřením (outdoor, psychologie, recese), typem a věkem účastnické skupiny (od středoškoláků až po rodiče) i délkou (jednodenní městská hra, víkendovka či desetidenní kurz). Instruktory Brno prošlo několik stovek lidí, nyní máme kolem padesáti aktivních členů, většinu tvoří lidé do 26 let.

Jak se stát Instruktorem

Různorodost našich členů a akcí je i dnes největší předností, ale i nevýhodou organizace – je tak totiž velmi obtížné být kompaktním sdružením a sdílet a předávat nějaké ucelené know-how. Proto každé dva roky pořádáme půlroční vzdělávací instruktorský kurz, ve kterém se snažíme předat své znalosti ohledně pořádání zážitkových akcí mladým nadšeným lidem. Svou délkou, náplní a provedením je tento kurz zřejmě jedním z nejpropracovanějších svého druhu v ČR. Letošní kurz startuje už v září a je plně obsazen, ale za dva roky to můžete zkusit i vy.

Matěj Klusáček

Instruktoři Brno, o.s.

Adresa: Lidická 787/45,
602 00 Brno
<http://www.instruktori.cz/>
info@instruktori.cz

Akční měsíc kampaně Fotbal pro rozvoj 2013 je úspěšně za námi!

Rozhovor s Lucií Juříkovou o průběhu letošního ročníku

Od 15. června do 17. července se prohnala napříč Českou republikou mezinárodní fotbalová jedenáctka mladých reprezentantů kampaně Fotbal pro rozvoj. Do boje o Putovní pohár Fair play se k nim připojilo 58 týmů složených z dětí, mladých lidí i dospělých z větších měst i malých regionů, lidé se sportovním i uměleckým talentem, zástupci státní, soukromé i neziskové sféry. Jaký byl letošní ročník? Co si z něj lidé odnesli? Kam bude kampaň směřovat do budoucna? Jednou z osob, o které se kampaň druhým rokem opírá, je Lucie Juříková, která iniciuje plánování kampaně, stojí za přípravami i samotnou realizaci akčního měsíce i doprovodného programu.

Doprovázíš celý měsíc tým na jejich fotbalové šňůře ve služebním automobilu Škoda Felicia Combi (dar příznivců INEXu, pozn.), jak se ti jezdilo?

Je to báječné auto. Staré, ale dobré. Projelo se mnou druhým rokem přes 4000 km bez poruchy. Navíc se dá do něj složit neuvěřitelné množství věcí i lidí, například několik kil ugalí (pozn.: keňská kukuřičná mouka, která se po uvaření používá jako příloha k masu a zelenině), nákup potravin pro patnáctičlennou posádku, 600 medailí, 12 spacáků, 12 fotbalových míčů, pět

sad pohárů, sto triček, Putovní pohár, několik knih od Robina Ujfalušiho „Jak se hraje fotbal v Africe“. Branky nevotím, ale při dobré vůli všech hráčů do Felicie poskládáte skoro celý fotbalový tým.

Organizace INEX – Sdružení dobrovolných aktivit „kope za lepší svět“ již osmým rokem. V čem byl letošní ročník výjimečný?

Pokud je to možné stručně shrnout, pak svou rozmanitostí v zapojení lidí, organizací a institucí do kampaně. Během počátečních příprav se k nám připojil tým reklamní agentury a odvedl obrovský kus práce spojené s vytvořením nové mediální tváře kampaně. O realizaci v regionech se letos postarala celá řada místních organizací, přes instituce, které nabízejí dětem a mladým lidem smysluplné trávení volného času, nevládní organizace bojující za práva lidí, ochranu přírody, kulturního dědictví přes studenty, jednotlivé nadšence nebo umělce až po zastupitele místních obcí a městských čtvrtí. Fotbalová asociace ČR nám dodala také velké množství cen, že jsme si tento rok mohli dovolit ocenit každého hráče. Také několik osobností ze světa sportu nám prokázalo morální i materiální podporu. Nově byli zapojeni lidé z univerzitního prostředí, profesori a jejich studenti, kteří pro nás sledovali průběh kampaně a zaznamenávali reakce lidí, abychom se dozvěděli, co v rámci kampaně funguje. V neposlední řadě kampaň doprovázela aktivní skupina několika mladých lidí, kteří obohatili kampaň svými nápady a fungovali také jako podpora mezinárodnímu fotbalovému týmu. V tomto ohledu je fot-

balová kampaň unikátní; nabízí lidem z různých sfér života prostor něco spoluvytvářet, na něčem smysluplném se podílet. Navíc převážná většina zapojených lidí a organizací věnovala svůj čas, nápady a energii do kampaně dobrovolně – za to všem patří obrovské díky. Bez nich bychom tuhle kampaň jako organizace nikdy nebyli schopni zrealizovat.

Mezinárodní fotbalový tým, který během celého měsíce navštívil různá místa napříč celou republikou, byl druhým rokem složený nejen z mladých lidí z Keni, ale i z České republiky. Jak toto propojení funguje?

Až na drobné nesrovnalosti bylo už loni jasné, že myšlenka společného fotbalového týmu složeného z mladých lidí, které spojuje láska k fotbalu, je dobrá. Nabízí mladým lidem vzácný prostor k jejich osobnímu růstu a k objevování světa kolem nich. Mohou tak během tohoto programu získat zkušenost, která jim dodá sebedůvěru. Zjistí, v čem jsou dobří, rozšíří si obzor a povzbudí je to na jejich další cestě životem. Zní to báječně, ale neprobíhá to bez problémů. Přejde únava a v tak pestré skupině pak musí docházet k vzájemným nedorozuměním a konfliktům. Avšak právě díky takovým situacím se může dostavit hlubší porozumění sobě i druhým, o to nám také jde.

Trávila jsi s týmem 24 hodin denně po dobu jednoho měsíce. Navštívili jste šest regionů, poznali spoustu nových lidí, prošli jste si spolu celou řadou různých situací. Jaký byl z tvého pohledu nejsilnější zážitek?

Silné momenty mám spojené hlavně

se spontánní radostí, která se během kampaně najednou někde nečekaně vynořila. Vzpomínám si na telefonát z MYSY, když keňským ambasadorům udělili napodruhé víza. Pamatuji si chystání společných jídel a posezení u jednoho stolu. Vidím několik fotbalových zákroků a pravidel, které pobavily a potěšily oči fanoušků, komentátorů i hráčů. Živě si pamatuji radost konkrétních lidí při udělování ceny fair play. Těší mne nové přátelské vztahy, které lidi během kampaně navázali zejména napříč kontinenty.

A kdy to bylo naopak nejtěžší?

Výzva pro nás přišla v momentě před zahájením akčního měsíce hned ve dvou okamžicích. Pět měsíců před vypuknutím kampaně jsme společně s reklamní agenturou vymýšleli nové pojetí mediální kampaně. Součástí plánu bylo, že se lidé a organizace chopí vlastní iniciativy a budou tvořit vlastní videa. Video však nikdo netočil a nám začalo docházet, že něco nefungovalo. Přestože nepřišel očekávaný výsledek, sám proces vnesl do celého projektu nové perspektivy a na zkušenosti můžeme stavět další rok. Druhý nečekaný okamžik přišel týden před plánovaným přiletem části fotbalového týmu. Obdrželi jsme telefonát z Keni, že slovenská ambasáda v Nairobi neudělila týmu víza k pobytu. Narychlo jsme vymýšleli záložní plán, mobilizovali jsme okolí a kontaktovali jsme různé organizace, které by nám mohly pomoci. Dostalo se nám obrovské podpory a ukázalo se, kolika lidem tady i v Keni záleží na tom, aby se kampaň realizovala.

Jedním z cílů kampaně je podporovat férovost a týmovou spolupráci napříč společnostmi. V čem se tento cíl odrážel během kampaně?

Všichni hráči si z turnajů odnesli medaili. Ne však pro nastřílený počet bodů,

Kampaň i letos podporoval fotbalista Tomáš Ujfaluši (uprostřed, 2006)

ale proto, že se dokázali na pravidlech v tak pestře zastoupených týmech dohodnout a den si společně užít. Férový fotbal bez rozhodčích v sobě skrývá sílu lidí propojovat spíše než rozdělovat na znepřátelené tábory. To je něco, co si zaslouží alespoň symbolickou odměnu. Cíl budovat férovou společnost je však velkolepý a čeká nás velký kus práce. Obrovskou sílu mi dodává, když vidím, že za naše cíle nebojujeme jenom my. Je tu již mnoho organizací a jednotlivců, kteří usilují o podobnou věc, jejich práce stojí na podobných hodnotách, i když na to nejdou přes fotbal jako my.

Všichni členové týmů se po společně stráveném měsíci vrátili do svých domovů – ať už v Keni, nebo v Česku. Víš, jaké jsou jejich další plány?

Většina z mladých lidí nastupuje zpět na univerzitu, někteří plánují zahraniční cesty a stáže. V Keni chystají povídání o tom, jaké to tu bylo. Z našeho vzájemného povídání před odjezdem domů vzešlo, že návrat zpět pro niko-

ho nebude zásadní změnou. Většina ze zapojených ambasadorů se shodla na tom, že nabyli větší motivaci např. dál studovat nebo se pustit do plánů, na které předtím hledali odvahu.

A kam bude dál směřovat kampaň? Jaké jsou plány do dalších let?

Po letošním ročníku jsme opět bohatší o nové zkušenosti a máme tak o něco lepší představu, na jakých věcech potřebujeme zapracovat. Oslovují nás noví lidé a organizace, které kampaň zaujala a chtěli by se do ní zapojit. Je tedy možné, že příští rok kampaň opustí některá místa a zavítá do nových regionů. Objevil se také nápad zorganizovat celoroční ligu nízkoprahových klubů, která by byla založena na pravidelné spolupráci s organizacemi pracujícími s mládeží. Takže tu jsou opět nové podněty, noví lidé, nová místa. Nadarmo se projekt nejmenuje Fotbal pro rozvoj, rozvoj se stává naší nedílnou součástí.

Veronika Bröcknerová

Hasičská olympiáda, Francie 2013: české úspěchy

Třetí červencový týden se ve francouzském Mulhouse konala XV. mezinárodní hasičská olympiáda CTIF a XIX. mezinárodní olympiáda mladých hasičů v disciplínách CTIF.

Soutěžilo se v kategoriích dobrovolní i profesionální hasiči, a to jak v tradičních disciplínách CTIF, tak v požárním sportu. Své místo na soutěžním poli zde měli i mladí hasiči. Z národních výprav 26 států byla naše česká tou největší a startovala ve všech vyhlášených soutěžích a kategoriích.

V požárním sportu se do bojů o olympijské kovy pustilo devět družstev profesionálních hasičů, osm družstev dobrovolných hasičů a devět družstev žen. Česká republika byla zastoupena šesti družstvy – jedním profesionálních hasičů, dvěma dobrovolnými a třemi družstvy žen.

V klasických disciplínách se na start olympijského závodu postavilo celkem 151 družstev, z toho 12 v kategorii profesionálních hasičů a 30 v kategorii žen. Českou republiku reprezentovalo 13 družstev.

Mládežnickou část olympiády prezentovalo 46 družstev mladých hasičů, z nichž tři nastupovala v českých národních barvách.

V požárním sportu profesionálních hasičů se nejvíce dařilo Jakubu Pavlíčkovi, který vybojoval stříbrnou medaili v běhu na 100 metrů s překážkami, a Jakubu Pěknému, který stejný kov získal v dvojboji. Celkově se české družstvo profesionálních hasičů umístilo na 5. místě.

V kategorii dobrovolných hasičů se čeští požární sportovci dočkali maximálních úspěchů. V běhu na 100 m s překážkami obsadili v pořadí Martin Lidmila, Petr Langer a Jan Vráblík všechny tři

medailové pozice, olympijským vítězem ve výstupu na cvičnou věž se stal Michal Janda z týmu Česká republika B. Tento mladý a nadějný tým pak vybojoval i celkové prvenství před kolegy z týmu Česká republika A a týmem Lausitz z Německa.

Nejúspěšnějším českým požárním sportovcem se stal Jan Vráblík, který kromě bronzu v běhu na 100 m s překážkami dokázal vybojovat i stříbro v dvojboji. Mezi ženami měl závod v požárním sportu z počátku ryze český nádech. Česká děvčata obsadila v individuální disciplíně běhu na 100 m s překážkami všechny čtyři finálové pozice, kde skončila v pořadí: Petra Miřkovičová, Klára Šenkyříková, Monika Marešová a Lenka Tomandlová. Pořadím družstev nakonec nejvíce zamíchala disciplína štafeta 4 x 100 m, kde se příliš nedařilo českým Ledenicím a v závěrečném účtování to znamenalo, že zlato si z Francie odvezou ženy z SDH Chválenice, stříbro SDH Těškovice a bronz německý tým z Muckenburger – Vorpommern. Děvčata z SDH Ledenice obsadila v celkovém účtování 4. místo.

V klasických disciplínách CTIF se na start postavilo 13 českých družstev, z toho tři družstva žen. V olympijském závodu se bojovalo o zlatý, stříbrný a bronzový výkonnostní odznak. Nejlépe se ze všech českých týmů nakonec dařilo děvčatům z SDH Písková Lhota, která si v katego-

rii ženy A vybojovala zlatý výkonnostní odznak, za nimi pak skončily ženy z SDH Velké Meziříčí, které získaly stříbrný odznak, a nakonec SDH Vlčnov, které si odváží odznak bronzový. V kategorii mužů byli z českých zástupců nejúspěšnější ti z SDH Vlčnov M1 a z SDH Frýdek, kam putují odznaky zlaté, stříbro potom přivezli muži z SDH Michálkovice, Písková Lhota a Ziboholavy; bronz zbyl na SDH Chlumeck nad Cidlinou a Vlčnov M2. Své zastoupení měla Česká republika i v kategorii muži B, tedy nad 30 let. Zde si stříbrný odznak odváží SDH Vlčnov M3 a bronzový SDH Frýdek – Skalice a HZS Královéhradeckého kraje.

Pozadu v sérii olympijských úspěchů nezůstala ani česká hasičská mládež. V zastoupení 46 družstev dokázal smíšený tým z SDH Poniklá z kraje Libereckého vybojovat bronzovou medaili ve své kategorii a napodobily je i dívky z SDH Písková Lhota z kraje Středočeského, které skončily na stříbrném stupínku. Třetí český zástupce – chlapci z SDH Chlumeck nad Cidlinou – obsadil 15. místo ve své kategorii.

Nejúspěšnějším českým sborem se ve Francii stal Sbor dobrovolných hasičů Písková Lhota z kraje Středočeského, který dokázal vybojovat jak stříbrnou medaili v kategorii mladých hasičů, tak zlatý výkonnostní odznak v kategorii žen A v klasických disciplínách.

Nejpočetnější zastoupení měl Sbor dobrovolných hasičů Vlčnov z kraje Zlínského, který rovněž v kategorii muži A v klasických disciplínách vybo-

joval zlatý výkonnostní odznak, a navíc jeho členem je i Jan Vrablím, který zářil v soutěži požárního sportu.

Hasičská olympiáda ve Francii byla pro

Českou republiku veleúspěšná. Navázali jsme na úspěchy z posledního klání v Ostravě v roce 2009 a dokázali, že i přes „organizačně slabší zvládnutí“ tohoto náročného sportovního svátku

umíme být koncentrovaní na své výkony a reprezentovat svou vlast v tom nejlepším světle.

SHČMS – Monika Němečková

Jedinečná mezinárodní výměna mládeže Česko-Rakousko-Itálie-Izrael

Třicet pět mladých lidí z těchto čtyř zemí prožilo společně 10 dnů v srpnu s podnětným a zajímavým programem, který se odehrál v Rakousku a částečně v italském Jižním Tyrolsku.

Kromě seznámení s lidmi z jiných zemí a kultur, odbourávání předsudků, pobytu v krásné přírodě Tyrolska a Jižního Tyrolska spojeného s lehkou turistikou, návštěvy měst Innsbrucku a Vídně, si účastníci společně užili spoustu zábavných aktivit (seznamovací a týmové hry, výuka tradičních tanců, letní bobová dráha...).

Historicko-vzdělávací rozměr akce podpořila návštěva památníku a koncentračního tábora v Mauthausenu. Celým programem se prolínalo základní téma výměny, kterým byla participace mládeže (aktivní podílení se na životě společnosti). K tomuto tématu účastníci připravili i jednoduchý časopis, který poté rozdávali náhodným kolemjdoucím v ulicích Innsbrucku, a snažili se tak rozšířit povědomí o významu participace mezi lidmi. Svou účastí mladí lidé získali jedinečné interkulturní zkušenosti, nezapomenutelné zážitky a nové kamarády.

Česká rada dětí a mládeže, která byla partnerskou organizací za ČR, má s pořádáním mezinárodních výměn mládeže několikaleté zkušenosti. Tato výměna byla ovšem jiná tím, že se jí účastnily delegace ze čtyř různých zemí (a z Izraele dokonce z arabského i hebrejského prostředí), a že účastníci byli ve věku do osmnácti let.

Marek Krajčí

Foto Marek Krajčí

Tento projekt byl realizován za finanční podpory Evropské unie. Za obsah sdělení odpovídá výlučně autor. Sdělení nereprezentuje názory Evropské komise a Evropská komise neodpovídá za použití informací, jež jsou jeho obsahem.

**Mládež
v akci**

Léto s mudrcem Bidpajem

Možná si ještě ze školy pamatuje na příběh mudrce Bidpaje a knížku bajek od Ivana Olbrachta. Postavu mudrce Bidpaje jsme si vypůjčili a jeho příběh upravili pro letní sociálně-terapeutický pobyt...

Na tomto pobytu, který se konal v Jižerských horách začátkem července, se potkalo 11 dětí ve věku 9 – 15 let ze dvou dětských domovů, se kterými naše Občanské sdružení Letní dům dlouhodobě spolupracuje.

Letní dům vznikl v roce 1997 s cílem podporovat děti a mladé lidi, kteří vyrůstají v náhradní výchovné péči či bez fungujícího

rodinného zázemí, aby prožívali šťastné dětství a dospěli k samostatnému a plnohodnotnému životu. Dětem z dětských domovů nabízíme dlouhodobou podporu jak v době, kdy vyrůstají v ústavní výchově, tak i posléze, když se stavějí na vlastní nohy a z dětského domova odcházejí. Od roku 2013 pracujeme s rodinami, které se ocitly v tíživé životní situaci a poskytujeme podporu pěstounským rodinám.

A jaký byl vlastně letní příběh mudrce Bidpaje?

Tohoto mudrce, proslulého vyprávěním zajímavých a moudrých příběhů, nechal král Dabželim zavřít do věže a slíbil jeho propuštění pouze tehdy, přivede-li mu 11 bytostí, které ještě nikdo nikdy neviděl. Ve věži by tento úkol Bidpaj jen velmi těžko splnil, poprosil proto děti, aby mu oněch 11 bytostí přivedly. A protože dětem bylo Bidpaje líto a chtěly ho

osvobodit, nezbývalo tedy, než vyrobit 11 masek, doplnit je kostýmy a oživit příběhy.

Dětem jsme půjčili pro inspiraci knihy o maskách, promítali jsme si různé fotografie a povídali si o tom, co masky jsou a jaký je jejich účel. Práce na masce je poměrně náročná a zdoluhavá, a tak jsme jednotlivé kroky k její výrobě rozmístili do několika po sobě jdoucích dnů.

Nejprve se děti seznámily s hlínou, s tím, co jako materiál nabízí a jak se s ní pracuje. Poté si z hlíny vymodelovaly podklad pro masku, tedy vlastně takovou formu tváře, na kterou další den nanášely natrhané noviny s tapetovým lepidlem. Tato technika se nazývá „kašírování“ a vyžaduje celkem dost trpělivosti.

Důležité je nanášet noviny poctivě v několika vrstvách a dávat pozor na vystouplé části, aby se po uschnutí dal papír z masky sundat.

Následně je zapotřebí masku nabarvit. Děti pro tento účel nejdříve natřely svoji masku bílým latexem, aby na ni barvy dobře držely a byly výrazné. Odpoledne se pak v řízené imaginaci (představování si) vydaly do snového světa rozkvetlé louky, na které tančí oživé masky a kde si každý hledal tu svou. Všiml si jejich barev a zdobení, jejich pohybů a gest. Tyto představy pomohly dětem najít ty správné barvy pro namalování masky, byly inspirací pro její kostým, jméno i příběh. Na dotvoření masky pracovaly děti několik příštích dnů. Masku vybarvily, ozdobily kamínky, peříčky a také doplnily kostýmem. Nakonec daly své bytosti život tím, že pro ni vymyslely a sepsaly příběh a pojmenovaly ji. Bytosti (masky) pak předvedly a darovaly králi. Ten byl nadšen a velmi potěšen, že Bidpaj splnil svůj úkol a aby dostal svému královskému slibu, mudrce ihned propustil. Bidpaj dětem poděkoval a odměnil se jim barevnými skleněnými drahokamy ze svého tajemného pokladu.

Cílem tohoto devítidenního programu bylo nabídnout dětem zážitek z tvorby, radost ze schopnosti něco vytvořit, něco se naučit a něco umět (práce s hlínou, kašírování, malování, herectví

apod). Zároveň si uvědomovat, co znamená dotahovat věci do konce (práce na masce od jejího začátku až do konce podporovala trpělivost a soustředění). Divadelní aktivity vedly děti ke spolupráci, vnímání vlastního těla, vnímání rytmu a hudby. Pomohly cvičit empatii. Kontakt s příběhem a fikcí měl děti povzbudit k práci a především motivovat, zároveň měl podpořit hravý a fantazijní dětský svět.

Sociálně-terapeutické pobyty se konají díky podpoře MPSV, MHMP, Nadaci Teresy Maxové dětem, Nadaci pro radost, GE Money Bank a dalších drobných soukromých i firemních dárců. Volnočasové aktivity podporuje MŠMT.

Spolu do zaměstnání. Nebo snad na slavnost?

Projekt Spolu do zaměstnání

Další z důležitých aktivit Letního domu, které přes léto jak vidno nezahálí, je projekt Spolu do zaměstnání. Ten přirozeně navazuje na sociálně-terapeutické pobyty a pobyty v tréninkovém bytě. Je totiž určen mladým od 17 do 26 let, kteří po odchodu z ústavní výchovy hledají zaměstnání. V Letním domě se jim snažíme v tomto nelehkém úkolu pomáhat různými formami. Kromě pravidelného setkávání s pracovním poradcem prochází každý odbornou profesní diagnostikou. Ta probíhá ve formě tréninkového přijímacího pohovoru se zkušenou personalistkou Monikou Křoškovou.

V průběhu tohoto setkání se uchazeč dozví více o svých silných stránkách, ale i rezervách, na kterých dál můžeme společně zapracovat. Vypilujeme i ži-

votopis, různé formy motivační dopisů a zaměříme se společně na trénink dovedností, které se nejen při pohovoru, ale také v samotném zaměstnání budou hodit. Ladění a trénování probíhá rovněž formou skupinových setkání, takzvaných jobklubů. Tady se společně se dvěma „dospěláky“ dá probrat mnoho již získaných zkušeností, obav nebo naopak ideálů, které klukům a holčám v souvislosti s prací leží na srdci (tedy i na jazyku). Někdy je skupina také dobrým místem pro vyzkoušení situací, které nás v zaměstnání mohou potkat. Již v průběhu všech zmíněných aktivit začíná vyhledávání pracovního místa. Především na základě profesní diagnostiky vytipujeme na míru padnoucí pozice. V tu chvíli přichází do hry také „tajný trumf“ v našem letnědomním rukávu: ostřílená personalistka Linda Becková. Ta podle vytipovaných pozic oslovuje konkrétní zaměstnavatele a organizace, které budou dobře chápat situaci a dostatečně také ohodnotí dobrou práci našich mladých hledačů zaměstnání. Lindě patří velký dík, neboť ve spolupráci s těmito organizacemi se nám za sedm měsíců trvání projektu podařilo vytvořit několik pracovních míst přesně na míru pro jednotlivé uchazeče.

Jak všichni víme, situace na trhu práce není aktuálně vůbec snadná. Někomu se tedy může doba hledání a nalézání protáhnout na delší dobu. Takové období se dá využít například k absolvování rekvalifikačního kurzu, dodělání řidičského průkazu nebo jiného praktického oprávnění. V našem šikovném projektu totiž máme část peněz vyčleněnou právě pro vzdělávací aktivity.

Dalším žolíkem ve hře je možnost přispět zaměstnavateli na mzdu po dobu třech měsíců. Týká se především těch, kteří jsou ochotni vytvořit či přizpůsobit pracovní místo přímo pro některého z našich uchazečů.

Kdyby vás cokoli z tohoto zběžného seznámení zaujalo, neváhejte kontaktovat vedoucí projektu Kláru Joklovou (klara@letnidum.cz), nebo Báru Petráňkovou (bara@letnidum.cz), její prací rukou.

Zahradní slavnost

Pro všechny statečné hledače zaměstnání, ale i další blízké a přátele Letního domu, jsme uprostřed léta nachystali taky jednu oddychovou akci. Pod názvem Zahradní slavnost se skrývá přátelské setkání na naší příjemně stinné zahradě. Mezi rozkvetlé hortenzie jsme jako už v minulých letech naservírovali nejednu dobrůtku sladkou i slanou a osvěžující mátovou citronádu. Naši milí hosté se mohli ve volných chvílkách věnovat malování nachystané mandaly, nebo se fyzicky rozptýlit při hrách Petanque či Kubu.

Posedět, popovídat, pomalovat a pohrát si s námi tentokrát přišla více než desítka současných i bývalých zaměstnanců a okolo dvaceti „dětí“. Tedy přesněji „kdysi dětí“ – tehdy když jsme se ještě potkávali na pobytech. Dnes už někteří z nich přijeli s kočárky, s dětmi vlastními. Jiní už dorostli minimálně do věku, kdy s námi v rámci projektu Doprovázení hledají bydlení nebo se jinak stavějí na vlastní nohy, některé jsme poznali až právě díky projektu Spolu do zaměstnání. Zkrátka čas pádí jako voda. A proto je pěkné sejít se alespoň dvakrát v roce, jak to máme už po několik let ve zvyku. Abychom na pár chviliek ty naše řeky života propojili, než se zas rozběhne každý svým směrem.

Všem, kteří se zúčastnili, posíláme pomyslný pozdrav a poděkování za fajn atmosféru. Těšíme se na zimu, kdy proběhne další díl tohoto tradičního setkávání pod názvem Tříkrálová slavnost.

Letní dům

Projekt Spolu do zaměstnání je financován Evropským sociálním fondem Praha & EU: Investujeme do vaší budoucnosti.

Kvalita v neformálním vzdělávání – potřebujeme ji?

O kvalitě a konkurenceschopnosti v této oblasti jsme hovořili s Michalem Urbanem, ředitelem Odboru pro mládež Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy.

Mladí lidé si v rámci formálního vzdělávání, tedy ve školách, osvojují množství vědomostí, avšak toto prostředí příliš nepřeje rozvoji dovedností, schopností a postojů, které jsou nezbytné pro úspěšné uplatnění v zaměstnání a dalším životě. Velký prostor pro získávání tzv. měkkých kompetencí poskytuje neformální vzdělávání, všeobecně působí na složky charakteru člověka a vývoj jeho osobnosti. Proto je tak důležitá kvalita služeb, které nabízejí organizace pro zájmové a neformální vzdělávání. A právě tu chce podpořit svými aktivitami projekt K2, který společně realizují ministerstvo školství a Národní institut dětí a mládeže.

měla mít jasno, jaké je její poslání, měla by být dobře řízena, měla by umět plánovat, měla by pečlivě vyhodnocovat své aktivity, aby se poučovala z chyb, měla by sledovat nové trendy a snažit se na ně reagovat svou nabídkou služeb, měla by mít promyšlenou komunikační strategii, měla by mít ve svém týmu kvalitní pracovníky a pracovat na jejich rozvoji, ale měla by si jednoduše poradit i se situací, kdy některý z důležitých pracovníků odejde, apod.

Myslíte si, že je nutné poskytovat vzdělávání vedoucím pracovníkům těchto organizací v oblasti řízení kvality a kdo a jak by je měl organizovat? V žádném případě nechceme zvýšit administrativní zátěž pro organizace pracující s dětmi a mládeží. Pouze se snažíme přenést know-how úspěšných

organizací třeba z prostředí byznysu do prostředí práce s dětmi a mládeží, zohlednit specifika této oblasti a nabídnout těmto organizacím podporu, jak pracovat efektivněji. Proto má podle mého názoru smysl podporovat organizace tím, že jim přenos tohoto know-how připravíme a naučíme je s ním pracovat. V projektu K2 nabízíme organizacím jednu z mnoha cest, jak pracovat se svojí kvalitou. A je pouze na rozhodnutí každé organizace, jestli tuto formu podpory vyhodnotí jako prospěšnou, jestli ji využije, nebo dá přednost jiným nástrojům, anebo se tím nebude vůbec zabírat.

Na již zmíněném semináři odborní pracovníci projektu K2 představili on-line systém řízení kvality OLINA (olina.ka2.cz). Jak může podle vás přispět k zefektivnění a profesionalizaci činnosti organizací, proč by jej měly využívat?

Vím, že vedoucí pracovníci jsou k řízení kvality často velmi skeptičtí. Sám jsem byl také takový v době, kdy jsem pracoval v České národní agentuře Mládež. Když jsme měli zavádět ISO, bral jsem to jako byrokratickou zátěž, kterou si na nás Evropská komise vymyslela. A pak jsem byl velmi mile překvapen, když jsme museli dělat revizi fungování organizace, popisovat procesy a řešit oblasti, které jsme do té doby neřešili. Díky tomu jsme mnoho činností nastavili jinak a hodně nás to posunulo. Systém OLINA představuje komplexní nástroj, jak lépe řídit organizaci, plánovat vlastní činnost, pracovat s lidskými zdroji a rozvíjet svoji činnost. Výhodu spatřuji v tom, že je, na rozdíl od jiných nástrojů, k dispozici zdarma, byl způsoben oblastí práce s dětmi a mládeží, nabízí dodatečnou podporu a na jeho vzniku se velmi aktivně podílely samy organizace, které s dětmi a mládeží pracují. Vím, že nás čeká ještě

hodně práce, než se „vychytají všechny mouchy“, které provázejí vznik každého elektronického nástroje, ale věřím, že jej organizace využívat budou, nebo třeba jen některé jeho části, a že jim pomůže v dalším rozvoji.

Jaké vidíte hlavní pozitivum na hodnocení kvality organizací, které pracují s dětmi a mládeží, povede ke zvýšení konkurenceschopnosti v této oblasti?

Aby nedošlo k nepochopení, ministerstvo školství nechce v žádném případě kvalitu organizací hodnotit. Nabízíme organizacím pouze možnost ohodnotit samy sebe, a v případě shledání nějakých nedostatků nabídnout určitou formu podpory. V jakékoliv činnosti přeci platí, že chci-li být lepší, musím se hodnotit a napravovat zjištěné nedostatky. Bez uvědomění si vlastních nedostatků se nemohu zlepšovat.

Jakými formami podporuje resort ministerstva školství organizace pro zájmové a neformální vzdělávání, má nějaké „páky“, aby u nich vzbudil snahu a chuť sebehodnotit svou činnost a tím ji i zkvalitnit?

Nejlepší motivací je kvalita nabízeného produktu. Když organizace uvidí, že nabízené nástroje fungují, budou mít samy zájem je využívat. Ministerstvo školství má nástroje, jak organizace motivovat k práci s kvalitou v podobě dotačních programů a nastavování příslušné legislativy. V tuto chvíli je však předčasné o těchto nástrojích hovořit, protože si napřed musíme počkat, až budou všechny výstupy projektu K2 hotové, pak si je musíme vyhodnotit, uvidíme, jaký bude zájem, a teprve poté můžeme začít uvažovat o nějakých „pákách“. Zatím je pro mě zárukou, že se na vývoji všech nástrojů podílejí samotné organizace pracující s dětmi

a mládeží, proto si myslím, že žádné „páky“ nebudeme muset používat.

Děkuji za rozhovor.

Ptala se Vlasta Kohoutová

Realizátory dvouletého projektu K2 – kvalita a konkurenceschopnost v neformálním vzdělávání (viz www.ka2.cz) jsou od října 2012 Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy a Národní institut dětí a mládeže. Je koncipován jako individuální projekt národní v celkové výši 57 665 324 Kč (spolufinancuje jej Evropský sociální fond a státní rozpočet České republiky). Jeho cílem je podpořit kvalitu organizací a konkurenceschopnost účastníků neformálního vzdělávání. Směřuje do oblasti nestátních neziskových organizací pracujících s dětmi a mládeží a školských zařízení pro zájmové vzdělávání.

Krátce z ČRDM

- Na webu České rady dětí a mládeže k novému Občanskému zákoníku (NOZ) naleznete odpovědi na otázky spojené s blížící se účinností NOZ od 1. ledna 2014. Můžete tam pokládat konkrétní dotazy, na které vám naši odborníci odpoví. Rovněž tam můžete nalézt mnoho zajímavých informací z již zodpovězených dotazů. Přemýšlejte, čtěte, sdílejte odpovědi.
Více: <http://noz.crdm.cz>

- „S vědomím zodpovědnosti za stav svobodné občanské společnosti jednoznačně odsuzujeme projevy rasismu ve veřejném prostoru, které jsou opakovaně a s narůstající intenzitou přítomny v naší společnosti. Nechceme nečinně

přihlížet tomu, jak extremisté do různých míst v České republice opakovaně svolávají protestní shromáždění, na nichž zaznívají nenávistná hesla odsuzující celou skupinu obyvatel. Kolektivní obviňování těch, kteří se nacházejí v nelehké životní situaci, žádné problémy nevyřeší,“ stojí mj. v prohlášení, které uveřejnil Junák – svaz skautů a skautek.

Toto stanovisko podporuje i Česká rada dětí a mládeže.

Ke zmíněnému tématu se vyslovila i některá další dětská a mládežnická sdružení, konkrétně Salesiánské středisko mládeže – DDM České Budějovice nebo ústředí Asociace TOM.

Více na www.adam.cz

- Vylepšit aspoň trochu místo, kde člověk žije – tak by se dal velmi stručně popsat cíl, který si vytkli organizátoři již druhého ročníku dobrovolnické akce nazvané 72 hodin – Ruku na to! Uskuteční se v rozmezí od 10. do 13. října 2013 po celé republice. Již počátkem

září, kdy k němu pořádající Česká rada dětí a mládeže (ČRDM) spustila na webu www.72hodin.cz informační kampaň, přitom registrovala první desítky přihlášených projektů. „Nové webové stránky k letošnímu ročníku projektu 72 hodin – Ruku na to! běží od začátku září a již nyní se můžeme pochlubit dvaadesáti přihlášenými projekty, předpokládajícími zapojení nejméně tři a půl tisíce dobrovolníků,“ konstatuje hlavní koordinátor celého projektu Ondřej Šejtka.

Výzva organizátorů ke spoluúčasti na bezplatné „bohulibé“ činnosti směřuje zejména k čínorodým mladým lidem: „Máš nápad, jak zlepšit místo, kde žiješ? Víš, kdo čeká na tvou pomoc? Dej dohromady pár kamarádů, s nimiž nápad uskutečníš, a tím se připojíš k tisícům dobrovolníků po celé naší zemi.“ Zájemci mohou na webu zaregistrovat své rozmanité projekty zaměřené „na lidi, přírodu a místo, kde žijí“.

Zástupci ČRDM u ministra školství Dalibora Štysse

Předmětem schůzky, které se účastnil i náměstek Jan Kocourek, bylo představení činnosti spolků sdružených v ČRDM, dotační politika MŠMT vůči sdružením a otázky majetku bývalého SSM. Pan ministr ujistil přítomné představitele spolků svou podporou, potvrdil kontinuitu financování v naší oblasti a přislíbil, že pokud bude vláda projednávat návrh na úpravu legislativních pravidel správy majetku bývalého SSM (dnes nejsou sdružení, která objekty spravují, řádnými majiteli s regulérními vlastnickými právy), podpoří změnu ve prospěch sdružení.

V úterý 3. září 2013 přijal ministr školství Dalibor Štys předsedu České rady dětí a mládeže Aleše Sedláčka a členy

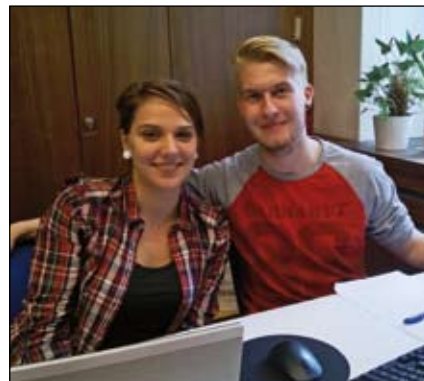
pracovní skupiny Stát Tomáše Novotného, Josefa Výprachtického, Petra Hala-

Tomáš Novotný,
pracovní skupina ČRDM „Stát“

Malte a Magda

ČRDM letos nabídla možnost pracovat ve své Kanceláři v centru hlavního města postupně dvěma mladým dobrovolníkům ze zahraničí. Nejprve tu nabíral zkušenosti, získával základní pracovní návyky a účastnil se projektů ČRDM Malte Range z německého Stuttgartu, kterého pak po devíti měsících vystřídala Magdalena Bieniak

z polského města Zgierz. Malte a Magda se na zkušenou do Prahy přihlásili v rámci Evropské dobrovolné služby. Ta umožňuje mladým lidem zapojit se buď individuálně, nebo ve skupinách do dobrovolnických projektů konaných v zemích EU a v partnerských státech. Projekty v délce trvání od dvou do 12 měsíců jsou zaměřeny například na kulturu, děti a mládež, sport, sociální péči, umění či ekologii.

-maj

ČRDM navštívil jihoafrický konzul

Pan MZ Dasa, konzul Jihoafrické republiky v Praze, navštívil ve středu 7. srpna 2013 kancelář České rady dětí a mládeže. Přišel se informovat o možnostech spolupráce jihoafrických dětí a mladých lidí s našimi spolků dětí a mládeže.

Za ČRDM s panem konzulem Dasou a paní Zdenou Herclovou, politickou tajemnicí SAE v Praze, jednali předseda Aleš Sedláček, místopředseda Ond-

řej Šejtka a zahraniční sekretář Marek Krajčí.

Pan konzul nastínil složitou situaci (nejen) mladých lidí v Jihoafrické republice, zejména na černošských předměstích velkých měst, tzv. „townships“, a popsal značné společenské a etnické rozdíly obyvatelstva. Podotkl také, že hlavní mimoškolní činnost jihoafrických dětí a mladých lidí je navázána na školu,

a že by asi hlavním těžištěm spolupráce neměly být výměny mládeže.

Z ČRDM si pan konzul odnášel kromě propagačních a informačních materiálů především množství informací o současných i předchozích projektech České rady, aby se mohl v klidu zamyslet nad dalšími možnými formami spolupráce, které by byly pro jihoafrickou mládež nejvhodnější.

Michala K. Rocmanová

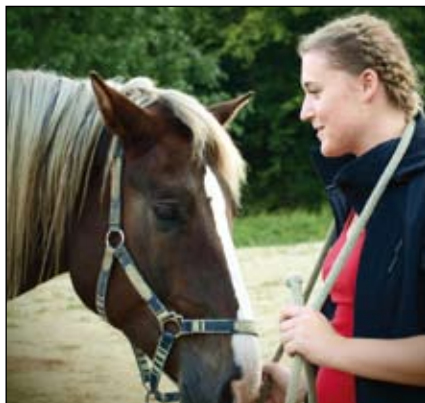
Kam po škole? Dětská sdružení nabízejí kvalitní pravidelné aktivity pro volný čas dětí

S prvními dny nového školního roku vyvstává ve většině rodin otázka, co s volným časem dětí. Kde a jak bude dítě trávit odpoledne? A také za kolik?

Jazyky, hudebka, sportovní tréninky stejně jako komerční volnočasové aktivity obvykle stojí nemalé peníze. Ne vždy je ale vyšší cena kritériem lepšího programu.

Dětská sdružení nabízejí program, který se kvalitou vyrovná komerci – ale podstatně levněji. Přitom je vedou zkušení a proškolení dobrovolníci, kteří dětem věnují svůj volný čas bez nároku na odměnu. „Celoroční aktivity v dětských sdruženích vyjdou rodiče běžně řádově na stokrát – a přitom ovšem nabízejí srovnatelnou kvalitu s komerčními subjekty, které jsou mnohdy výrazně dražší,“ konstatuje místopředseda ČRDM Ondřej Šejtka.

Na internetu najdete pestrý výběr sdružení dětí a mládeže například na stránkách ČRDM (www.crdm.cz) – tomíky, skauty či pionýry, deburjáry a folklorní soubory, mladé hasiče, přátele umění, ochránce přírody, mladé chovatele a mnohé další.

A jak vybírat z té pestré nabídky?

Jako návod můžete využít Devatero rad pro rodiče (www.crdm.cz/devatero), které vás povede krok za krokem.

Napoví, co mít na paměti, připomíná, že je dobré naslouchat potomkům, nezapomínat na zpětnou vazbu a kontakt s vedoucími. Připouští mimo jiné, že vyzkoušení více možností není na škodu.

Příležitostná nabídka volnočasových center a klubů je sice lepší než bezcílné flákání po ulicích nebo vysedávání u počítače, nedokáže však nahradit dlouhodobé působení oddílu nebo podobného kolektivu. V něm se totiž dítě naučí nejen všemožné praktické dovednosti, ale také pozná morální hodnoty, získá schopnost začlenit se do kolektivu, navazovat vztahy a mnohdy i přátelství na celý život. Nezbytná je ale pravidelnost a dlouhodobá možnost působení.

Proto – zároveň s rodinou a školou –

jsou mimoškolní aktivity důležitou součástí výchovy.

Se zmíněnými informacemi si jistě vybere každý – nezbývá než popřát rodičům šťastnou ruku ve výběru těch správných mimoškolních aktivit a toho správného sdružení pro jejich ratolesti.

Tisková zpráva ČRDM

Konkrétní sdružení a jejich klubovny ve vašem okolí si můžete vybrat na interaktivní mapě na portálu Kamchodit.cz (www.kamchodit.cz), který obsahuje více než 4000 záznamů z celé republiky. Najdete tam i kontakty na sdružení a na vedoucí, zaměření oddílů apod.

O širší záběr programové nabídky dětských sdružení je možné se také každoročně přesvědčit na květnové Bambiriádě – celostátní přehlídce jejich činnosti (www.bambiriada.cz).

Nezanedbatelnou výhodou členských sdružení České rady dětí a mládeže je pojištění. Pojištěn je každý, kdo se účastní jakékoliv akce sdružení, a to i když není právě řádným členem.

Reprezentace ČRDM v zahraničí skrze karty EYCA

European Youth Card Association (EYCA) a její členské organizace pořádají kromě každoročního General Assembly (Valného shromáždění) i další akce. Na nich je možné potkat zástupce státních správ, Evropské komise, Evropského parlamentu apod.

Samozřejmě tam lze potkat i kolegy, kteří se zabývají kartami EYCA v ostatních zemích. A tak díky těmto akcím je možné nejen sdílet „know how“ s ostatními „EYCAři“, ale také informovat o činnosti ČRDM a zlepšit povědomí o naší radě ve světě (a že zájem je veliký, neboť jako poměrně čerství členové EYCA je zvědavost ostatních členů i partnerských organizací obrovská). Několik takových akcí proběhlo před prázdninami a během nich.

Azerbaijan Conference “Investing to the youth e-participation: models and challenges”

(Ázerbajdžánská konference „Investování do e-participace mladých: modely a výzvy“)

Baku 28. dubna – 1. května 2013

Členské organizace EYCA poslední dobou stále častěji (na základě poptávky ostatních členů) organizují nejrůznější semináře a konference. Ne vždy jsou zvány všechny členské organizace a o to více nás potěšilo, že naši kolegové z ázerbajdžánské ASYOU (European Students Union) pozvali i ČRDM. Za karty EYCA se konference zúčastnil manažer projektu Miroslav Jungwirth a Petra Rousková, která má na starosti správu sociálních sítí a komunikaci se zahraničními partnery. Po celou dobu nám také dělali průvodce a pomocníky dobrovolníci z řad ázerbajdžánských vysoko-

školských studentů, kteří byli naprosto úžasní a vstřícní. A ať si již o této zemi (do které nebylo úplně lehké se dostat, i když jsme měli vyřízenou pozvánku) a jejím zřízení myslíte cokoliv, tak vězte, že studenti vysokých škol zde řeší podobné problémy, jako ti v ČR (vymysleli si dokonce i vlastního bůžka, ke kterému se po prokrastinované noci modlí za úspěch při ztřešší zkoušce).

Nejen, že samotné Baku bylo velice zajímavé (a zbylo naštěstí i dost prostoru na jeho prozkoumání), tak i samotná konference byla pro nás přínosem, a to nejen proto, že se poslední dobou e-participaci na ČRDM stále více věnujeme. S masivním nástupem sociálních sítí je to totiž o mnoho snazší, než to bývalo kdysi, ale dělat to pořádně vyžaduje spoustu zkušeností a úsilí (které se však může mnohonásobně vrátit). Mnoho nám o tom řekli hosté z ERYICA a Eurodesku a pozadu nezůstala ani Evropská komise, jejíž zástupkyně nám představila iniciativu „No Hate Speech“ (tedy iniciativu snažící se omezit vzájemné osobní útoky na sociálních sítích). Nechyběly ani workshopy na

sdílení dobré praxe v oblasti e-participace napříč členskými organizacemi EYCA a na vymýšlení nových plánů a aktivit v této oblasti. Setkali jsme se také s představiteli pořádající organizace ASYOU a lidmi z ázerbajdžánského Ministerstva mládeže a sportu. Z konference jsme odjížděli plni spousty dobrých nápadů a s vědomím, že v úsilí zapojit mladé lidi do aktivního dění nejsme zdaleka sami.

EYCA President's Commission

(Prezidentská komise EYCA)

Brusel 3 – 4. května 2013

Prezidentskou komisi pořádá EYCA pravidelně každý rok. Jedná se o zasedání úzkého kruhu lidí složeného ze současného a bývalých prezidentů EYCA, členů Představenstva EYCA, vybraných

vedoucích projektů EYCA v daných zemích a speciálních hostů. Hostem byl letos Jacques Spelken (vedoucí vývoje sociální odpovědnosti firmy GDF SUEZ) a Kryszysztof Lisek (člen Evropského parlamentu a Polské asociace mládežnických projektů). Za ČRD M měl tu čest být přítomen Miroslav Jungwirth, manažer projektu karet EYCA v ČR. Na tomto setkání se formují strategické vize, které se poté představují a schvalují na Valném shromáždění EYCA. Prezidentská komise se shodla na zachování dosavadního směru karet EYCA, tedy nebýt jen slevovou kartou, ale spíše nástro-

jem na podporu mobility, výchovy k aktivnímu občanství a k lepšímu přístupu ke vzdělání mladých lidí, tedy směru, který pomohla tato komise formovat v minulých letech. V kontextu současné krize a hlavně pak vysoké nezaměstna-

nosti mladých lidí napříč celou Evropou přišla s nápadem, že by se působnost EYCA (karet) měla rozšířit i o podporu zaměstnanosti a podnikání mladých lidí. To by se nám díky přímým kontaktům na mladé lidi mohlo podařit naplnit, pokud se tomu budeme dostatečně věnovat. Jednání bylo věcné a neslo se v přátelském duchu a končilo ustanovením „dalších kroků“, kdy prvním krokem bylo představení výstupů z jednání na Valném shromáždění EYCA.

Miroslav Jungwirth

O dalších zahraničních akcích se dozvíte příště...

Delegace z Bavorského kruhu mládeže v ČRD M

Ve čtvrtek 25. července 2013 navštívila ČRD M delegace z Bavorského kruhu mládeže. Setkání v Praze navázalo na prosincový výjezd členů představenstva a kanceláře ČRD M právě i na setkání s Bavorským kruhem mládeže v Mnichově.

Foto Jiří Majer (dole) a Miroslav Jungwirth (nahore)

Červencové setkání bylo zaměřené především na sdílení zkušeností a aktuálních informací mezi projektovými zaměstnanci. Zástupci Bavorského kruhu mládeže představili podrobně projekt Wahl-o-mat (volbomat), který se snaží mladým lidem přiblížit volební programy politických stran před volbami, a to se zaměřením právě na zájmy a témata důležitá pro mladé lidi. Stejně tak představili další projekty realizované především členskými organizacemi mládeže na téma volby a volební účast mladých. Na rozdíl od České republiky se v Bavorsku řada organizací angažuje přímo v poskytování informací o volbách mladým lidem. Bavorsko čekají zemské volby na podzim a také v květnu 2014 volby do Evropského parlamentu.

Česká rada dětí a mládeže připravuje také několik aktivit zaměřených přede-

vším na mladé lidi a na prvovoliče na nejbližší volby do Evropského parlamentu, a původně také do Poslanecké sněmovny ČR. Zástupci ČRD M představili své nápady a plány a společně se zástupci Bavorského kruhu mládeže se domluvili na spolupráci a společné výměně mládeže zaměřené právě na téma volby do Evropského parlamentu na květen 2014, tak aby mladí opravdu cítili evropský přesah voleb do Evropského parlamentu. O možnostech zapojení se do této výměny mládeže Vás budeme informovat po schválení dalších koordinačních záležitostí.

Bavorští kolegové se také zajímali o projekt Kecejme do toho – strukturovaný dialog mládeže (www.kecejmedotoho.cz) a zástupci projektu Evropských karet mládeže (www.eyca.cz/) také představili úspěch ČRD M při získání evrop-

ské licence pro vydávání EYCA karet v České republice a seznámili kolegy se svými plány a činnostmi. S kolegy z Bavorského kruhu mládeže debatovali také nad výhodami EYCA karet a dalším vývoji v oblasti slevových a identifikačních karet pro děti a mládež v Evropě.

Spolupráce a kontakty mezi Českou radou dětí a mládeže a Bavorským kruhem mládeže nejsou nijak nové a trvají de facto od vzniku ČRD M. Projektem, kterým se již dříve ČRD M u bavorských kolegů inspirovala, jsou aktivity na podporu prevence sexuálního zneužívání ve sdruženích dětí a mládeže, publikaci na toto téma dostali zástupci Bavorského kruhu mládeže společně s dalšími propagačními předměty jednotlivých projektů.

Jan Husák

Na CVVZ 2013 do Třebíče

Kamarádky a kamarádi,

Třebíč je s malými přestávkami tradičním RVVZkovým městem i městem CVVZkovým. (Zkratkami jsou míněny Regionální a Celostátní vzájemná výměna zkušeností, pozn. red.). Na výměnu zkušeností s velkým C na začátku jste mohli do Třebíče dorazit poprvé v roce 1996. To se nám ani nesnilo o webové stránce, bylo připraveno asi 20 programů a přihlášky jste posílali poštou... Přijelo vás tenkrát 620.

Podruhé – v roce 2005 – se nás sešlo více než 1000 a CVVZka probíhala ve dvou školách... To už začala fungovat internetová doména www.cvvz.cz (i když zásluhy a spuštění přihlašování na webu je potřeba připsat Bobrovi na CVVZ 2002 v Praze), ale zároveň jsme se, pomocí symboliky větrného mlýna, snažili vrátit ke kořenům naší práce s dětmi.

Ale dost nostalgie.

Letošní CVVZ bude – po těch osmi letech – zase trochu jiná. Chceme využít naše bohaté zkušenosti, ale přinést i něco nového.

Kostka ke kostce... Člověk k člověku...

Zveme vás do Třebíče na víkend 15. – 17. listopadu.

Jste si dobře vědomi toho, že máme dohromady nekonečné množství odlišností. Nekonečné množství různě velkých a různě barevných kostek. Pojďme si společně zahrát tetris... Pojďme společně dát kostku ke kostce... Pojďme postavit z kostek společnou stavbu nazvanou CVVZ... Pojďme společně naplnit myšlenky Galénova přátelství rozrůzněných...

Věřím, že se v Třebíči potkáme. Moc se na vás těšíme.

Tatanka

Základní informace

Termín:

15. – 17. listopadu 2013

Místo konání: Střední průmyslová škola Třebíč, (Manželu Curieových 734).

<http://www.spst.cz/cze>

Cena:

450,- Kč na osobu při platbě předem převodem na účet (viz níže).

600,- Kč na osobu při platbě v hotovosti u prezence na akci pro účastníky registrované na webu.

700,- Kč na osobu při platbě v hotovosti u prezence na akci pro neregistrované účastníky. Ceny pro lektory jsou uvedeny na projektovém webu www.cvvz.cz

Způsob platby:

Úhradu poplatku proveďte na číslo účtu 2500011274/7940 a jako variabilní symbol uveďte svoje ID.

Pro umožnění výběru programů je nezbytné, aby platba byla připsána na náš účet nejpozději 8. 11. 2013.

Důležité termíny:

Konec registrace na webu: 1. listopadu 2013

Konec přihlašování programů: 8. listopadu ve 23:59

Konec přihlašování stravy a ubytování: 8. listopadu ve 23:59

Více v kompletních propozicích na www.cvvz.cz/propozice

Jak se přihlásit k účasti na CVVZ v Třebíči?

Je to jednoduché.

Všichni účastníci loňské CVVZ v Šumperku jsou stále v systému.

NENÍ TEDY NUTNÉ SE REGISTRovat ZNOVU.

Stačí se jen přihlásit do systému a zatrhnout kolonku „Zúčastním se CVVZ 2013“ a je to.

Pro přihlášení do systému použij:

uživatelské jméno: svůj e-mail, který máš v registraci uveden

heslo: to si každý zvolil sám loni při registraci.

Noví účastníci CVVZ (tedy vy, kteří jste nebyli minulý rok v Šumperku) se musí

zaregistrovat – tedy vyplnit registrační formulář...

Nabídka pro lektory

Žádná CVVZka se neobejde bez dobrých lektorů. Ta trebičská se možná neobejde bez tebe.

Budeme moc rádi, pokud se budeš chtít podělit o svoje znalosti, zkušenosti nebo dovednosti a nabídneš nám zajímavý program?

Oceníme to nejen my, ale především účastníci.

Jak na to?

- zaregistruj se do systému jako uživatel
- přihlas se do systému
- v menu MOJE CVVZ (v levém sloupci dole) klikni na položku „nabídka lektorování“ a vyplň formulář s nabídkou programu
- my program schválíme a bude automaticky zařazen do nabídky (nebo se ti ozveme s dotazy...) nebo v krajním případě program neschválíme.
- v menu MOJE CVVZ následně najdeš položky „diskuse lektorů“ a „zprávy pro lektory“, kde budeme postupně předávat důležité informace.

Náčelníkem programové sekce je Harry (program@cvvz.cz, 776 384 928), neváhej se mu ozvat.

Naší snahou je nabídku programů zveřejňovat co nejdříve. Proto s nabídkou neváhej...

Jan Burda – Tatanka, náčelník CVVZ

CVVZ TŘEBÍČ 2013

CELOSTÁTNÍ VELKÁ VÝMĚNA ZKUŠENOSTÍ

Tradiční podzimní setkání dobrovolníků i profesionálů pracujících s dětmi a mládeží se po letech 1996 a 2005 vrací do Třebíče!

15.-17. 11. 2013

Během tří dnů vám nabídneme desítky seminářů, kurzů nebo dílen, ze kterých si sami jako z kostek sestavíte svůj program.

Čekají vás kvalitní lektori, zkušený organizační tým, náměty pro vaši činnost – zkrátka CVVZ, kde se budete cítit dobře!

KOSTKA KE KOSTCE ... ČLOVĚK K ČLOVĚKU.

Cena při platbě předem 450 Kč, na místě 600 Kč.

On-line přihlášky, výběr programů a další informace na webu WWW.CVVZ.CZ

Vzpomenete si ještě, jaké bylo Vaše první (případně poslední) posezení u táboráku...?

Lukáš Pavlásek

komik

Moje jedno z prvních posezení u táboráku bylo s naším tehdy ještě pionýrským oddílem na našem starém dobrém tábořišti u jedné nejmenované vodní nádrže, kde jsem celý večer vyprávěl o tom, že jsem přiletěl z vesmíru a co všechno jsem na svých cestách zažil. Díky tomu jsem pak získal přezdívku Ufon, a tak jsem i později – u již skautského táboráku – spálil své civilní jméno a přijal tuto přezdívku.

A zatím poslední posezení bylo letos o prázdninách, stále s tou stejnou par-

tou kamarádů, o čtyři kilometry dále ve starém dobrém Zeleném údolí. Jen čaj z malinového listí vystřídaly lahvičky a celotáborovou hru mnou vymyšlená soutěž o největšího notora galaxie.

A nutno poznamenat, že Ufon se stále drží na předních příčkách všech podobných klání a táborových soubojů.

Petra Chocová

plavkyně

Na své první posezení už si moc nevzpomínám. Tipuji ale, že to bylo s rodiči na dovolené na Malé Skále, kam jsme jezdili kdysi na dovolenou, nebo potom na

táboře, kde rodiče byli jako vedoucí a já s bráchou jako malí táborníci :-)

Táboráky mám moc ráda, protože praskání dřeva a různě barevné plamínky dokáží navodit skvělou atmosféru.

Pavel Kožíšek

kouzelník

Tak to poslední bylo relativně nedávno a bylo to doslova kouzelné posezení u táboráku na našem letním kouzelnickém táboře. Opékali jsme buřtíčky a u toho mladí kouzelníci z mého oddílu předváděli kouzla ostatním děckám.

Foto archiv a weby respondentů ankety

Ze sdružení jednou větou

V Zrcadlovém salonku Ministerstva obrany ČR v Praze přijal 30. 8. 2013 ministr obrany Vlastimil Picek představitele FoS ČR a vybraných folklorních slavností a festivalů, nad nimiž převzal osobní záštitu.

www.folklornisdruzeni.cz

O víkendu 14.–16. června řidiči na dvapadesáti čerpacích stanicích po celé České republice mohli narazit na skauty v „krvavě“ rudých tričkách – uskutečnil se totiž již 16. ročník tradiční sbírky Společně proti leukémii!

www.skaut.cz

V sobotu 20. července skončil tábor Kolpingovy rodiny Žďár nad Sázavou, jehož se zúčastnilo 44 dětí, které se na 14 dní zabydly v rekreačním zařízení Vyhlička v malebném prostředí Moravského krasu a užily si tam celotáborové hry na

motivy biblického příběhu o Mojžíšovi a útěku Izraelitů z Egypta.

www.kolping.cz

V Modrém domě v Kosteleckých Horách proběhl již potřetí Pekařský den, určený pro celou rodinu; 4. srpna odpoledne bylo tentokrát věnované chlebu, pečení chleba, přípravě kvásku, ochutnávce i receptům.

www.inex-sda.cz

Na loňskou úspěšnou premiéru Tvůrčích prázdnin na statku, čímž je myšlen letní týdenní pobyt s uměleckým zaměřením pro děti, navázalo Sdružení Roztoč druhým ročníkem, v němž dětem nabídlo zajímavá setkání s hudbou, divadlem, tancem a výtvarnými technikami v malebné krajině české Vysočiny uprostřed lesů, luk a božích muk.

www.roztoc.cz

Česká tábornická unie – oblast Beskydy uspořádala 5. října 2013 v areálu Sokolák v Suchdole nad Odrou dvacátý ročník mistrovství České republiky v hodu nožem a šestnáctý ročník ČR v hodu sekerou.

www.tabornici.cz

Již třetím rokem se v Krnově konaly příměstské tábory pro děti s postižením; tábory proběhly díky projektu Slezské diakonie „Už ne v jednom kolotoči“, podpořenému Moravskoslezským krajem; děti s postižením tak měly možnost zažít stejné prázdninové aktivity, jako jejich vrstevníci.

www.slezskadiakonie.cz

O činnosti sdružení polských skautů v ČR (Harcerstwo Polskie w Republice Czeskiej, HPC) se můžete dočíst na webu ZHP na adrese:

<http://skauting.zhp.pl/polskie-organizacje-na-swiecie/articles/harcerstwo-polskie-w-republice-czeskiej.html>

Tábor s Asterixem a Obelixem (foto archiv TOM Světlušky)
Tábor v „Zemi vycházejícího slunce“ (foto Ondřej Šejtka, TOM S.T.A.N.)

